

Tháng 10, 2019

Những Người Vác Ngà Voi

Trong thời gian vừa qua, người viết đã thấy nhiều người đã hy sinh công sức và thời gian để làm những việc giúp cho người khác có được những phút giây vui vẻ hoặc được mở rộng tầm mắt qua những việc làm của họ.

Ở Portland, Ban Chấp Hành Công Đồng Việt Nam tại Oregon đã cố gắng tổ chức buổi picnic tại công viên Rose City Park, lễ hội Tết Trung Thu dành cho thiếu nhi Việt Nam tại Oregon tại trường Ron Russell Middle School, v.v. Các nhiếp ảnh gia Mary Nguyễn, Hùng Vương đã chụp nhiều hình ảnh đẹp cho các sinh hoạt cộng đồng một cách vô vị lợi cùng với sự cộng tác của các hội đoàn, các tổ chức, các sinh hoạt khác nữa. v.v.

Các thân hữu văn nghệ trong cõi ảo của người viết trong Nhóm Cô Gái Việt, Nhóm Minh Châu Trời Đông, Nhóm Hương Xuân, Nhóm ĐHVK, Nhóm Huệ Diệp Chi, Nhóm THĐL, Nhóm QGHG, Nhóm Gia Long, v.v. cũng ra công sưu tầm và chia sẻ bài vở, tài liệu hữu ích giúp cho các thành viên trong nhóm được mở mang kiến thức về nhiều phương diện mà không tính một xu nào.

Người viết gọi những người ấy là “những người vác ngà voi”.

Viết đến đây, người viết nhớ đến bài viết **Những Người Vác Ngà Voi** mà người viết đã viết lâu lắm rồi, nay xin được chia sẻ với những bạn đọc mới nhé.

Còn đối với những bạn đọc cũ, đã đọc bài viết này rồi, nay chắc cũng đã quên, bây giờ đọc lại sẽ thấy mình thấp thoáng trong đó, ngay cả chính cá nhân tác giả nữa đấy vì vợ chồng người viết cũng đã một thời là những người vác ngà voi.

Xin mời bạn đọc cho vui nhé.

Những Người Vác Ngà Voi

Nếu bạn thấy một người xách xe chạy tới chạy lui đến một hội trường nào đó;

rồi chạy ra chạy vào bưng một đống cờ xí, biểu ngữ, tài liệu; rồi kêu réo người này, thúc hối người kia treo cờ,

treo biểu ngữ; ngắm tới ngắm lui, gật gật cái đầu, cười cười cái miệng; thì chính hẳn ta là người đang làm việc “vác ngà voi” cho một hội đoàn nào đó trong cộng đồng rồi.

Nếu bạn thấy nhiều bà, nhiều cô, nhiều em bé nào đó, má đỏ môi hồng, thay xiêm đôi áo, đi tới đi lui trên sân khấu để thực tập màn trình diễn áo dài cho một đêm gây quỹ của một tổ chức nào đó, thì các bà, các cô, các em bé đó cũng thuộc trong nhóm những người vác ngà voi không sai một chút nào.

Nếu bạn thấy những người nào đó ở lại cho đến giờ phút chót của một đêm gây quỹ, hay một đêm Hội Tết Trung Thu, Hội Chợ Tết, bung bung dẹp dẹp bàn ghế, đổ rác, cuốn cờ, xếp đồ đạc chất lên xe, trong khi quan khách về hết ráo, thì những người đó nếu không phải là những người vác ngà voi, thì người viết chịu thua liền.

Tóm lại, những người già, trẻ, lớn, bé, gái, trai có thiện chí, bỏ thời giờ, tiền bạc, công sức để đi làm những chuyện xã hội, xây dựng cộng đồng, đem niềm vui, nụ cười đến cho người khác, mà không nhận được một “penny” nào, đều là những người “ăn cơm nhà, đi vác ngà voi thiên hạ”.

Họ có thể là những vị “chức sắc” trong ban tổ chức, và cũng có thể là những người “vô danh tiểu tốt” không cần ai biết đến họ tên.

Trong cuộc trần ai “Chợt sinh ra thì đã khóc chóc. Đời có vui sao chẳng cười khi” này, con người chúng ta bao giờ cũng bị lôi cuốn miên man với bao nhiêu là niềm vui, nỗi buồn. Dĩ nhiên, những người vác ngà voi cũng có niềm vui nỗi buồn của họ.

Trước hết xin nói về những niềm vui.

Có tổ chức những buổi lễ phát thưởng học sinh xuất sắc, cuộc thi viết văn, buổi lễ Giỗ Tổ Hùng Vương, Tết Nguyên Đán, Tết Trung Thu, cuộc thi hoa hậu áo dài, v.v. mới thấy rằng con em mình học giỏi rất đông. Chúng ta đã từng hãnh diện với những thành công trên đường học vấn của con em chúng ta nơi xứ người. Hơn thế nữa, con em chúng ta vẫn còn nhớ tới cội nguồn dân tộc, nhất là vẫn còn tình yêu quê hương nhân loại thiết tha. Người viết đã từng đọc những bài viết văn dự thi của học sinh về tình yêu quê hương, về việc giảng dạy và duy trì tiếng Việt tại học đường; đã từng làm giám khảo các cuộc thi “Đố vui để học”, các cuộc thi Hoa Hậu Áo Dài do Cộng Đồng Việt Nam

tổ chức; vì thế người viết vô cùng xúc động với những suy tư, với sự quan tâm gìn giữ tình tự dân tộc Việt, tình yêu quê hương đất nước và tình yêu thương nhân loại của thế hệ trẻ Việt Nam tại hải ngoại.

Dù cách xa quê cha đất mẹ cả một đại dương, tuổi trẻ Việt Nam vẫn nhớ về cội nguồn dân tộc, vẫn tự hào mình là con cháu Rồng Tiên, nên lúc nào cũng chăm lo học tập để làm cho cha mẹ vui lòng, cho thế giới nể kiếng. Họ lúc nào cũng lo gìn giữ và phát huy tinh hoa tốt đẹp của văn hóa Việt Nam.

Đây là niềm vui lớn lao nhất của tất cả con dân đất Việt, trong đó, có anh, có chị, có em, và có tôi, những người vác ngà voi hôm nay.

Bên cạnh niềm vui lớn lao do con em chúng ta mang lại, cũng có những niềm vui do những thân hữu trong cộng đồng bạn và cộng đồng Việt Nam mang đến. Tất cả những người ấy đã nhiệt tình đóng góp thời giờ, công sức, ủng hộ tinh thần lẫn vật chất cho chúng ta. Điều này đã làm cho quý vị trong ban tổ chức và những người vác ngà voi phấn khởi, hăng hái, hân hoan tiếp tục tiến bước trên đường “vác ngà voi”!

Bởi thế “Ai bảo vác ngà voi là khổ. Vác ngà voi sướng lắm chứ!” Sung sướng vì được thấy nụ cười hớn hở của các học sinh lãnh phần thưởng; sung sướng vì thấy nụ cười hãnh diện, ánh mắt vui tươi của phụ huynh học sinh; sung sướng vì thấy những nụ cười cảm ơn và niềm vui của đồng hương khi được giúp khai thuế miễn phí, được hướng dẫn học lớp điện toán miễn phí; sung sướng vì được gặp những khuôn mặt thân thương của những người bạn cũ và nhiều niềm vui ấm lòng khác nữa.

Niềm vui chưa dứt thì lại vương vấn những nỗi buồn! Đây không phải là “những niềm riêng một đời câm nín”, mà cần phải được bày tỏ để được cảm thông.

Mỗi Ngày Tôi Chọn Một Niềm Vui

Sương Lam

Nỗi buồn thứ nhất là không ai cảm thông được sự mệt nhọc của những người vác gàu voi.

Có tổ chức một buổi phát thưởng cho học sinh xuất sắc, một buổi cơm gầy quỹ, một buổi họp mặt thân hữu, v.v. mới thấy là “mệt ứ hơi” đẩy bạn ạ! Nào là đi họp để thảo hoạch chương trình, phân công trách nhiệm, phổ biến tin tức, cổ động đồng bào tham gia. Nhức đầu và đau đầu nhất là vấn đề làm sao có được tiền để tổ chức công tác đó. Những người vác gàu voi trong “ban gầy quỹ” là “những người hết sức quan trọng” vì “có thực mới vực được đạo”, không có tiền là không thể làm được việc gì cả. Bạn có biết chằng?

Ngày xưa, cách đây mấy chục năm về trước, người viết cũng từng là “người vác gàu voi” đẩy bạn ạ. Muốn có tiền để tổ chức một buổi lễ nào đó, chúng tôi trong ban tổ chức đã phải đi xin tiền.

Còn nỗi khổ tâm nào bằng nỗi khổ tâm đi... xin tiền! Một nhóm người độ 3-5 người, tay cầm cuốn sổ đi đến từng văn phòng luật sư, bác sĩ, tiệm ăn, chợ thực phẩm, v.v. với nụ cười bao giờ cũng sẵn sàng nở trên môi, với ánh mắt ngại ngùng khi bước vào văn phòng hay chợ, tiệm ăn mà ai cũng biết rằng đến để... xin tiền, chứ không phải đến để khám bệnh, để mua hàng, để thưởng thức tô phở hay tô bún bò Huế. Rồi phải giải thích, rồi lại phải chờ đợi, có khi phải chờ đợi 10 hay 15 phút để xin được \$10 hay \$20. Kể như cũng “mã đáo thành công” đi vì có đồng nào mừng đồng nấy và “có còn hơn không” mà lị! Tuy nhiên, cũng có nhiều vị có lòng tốt sẵn sàng bảo trợ các giải thưởng hay ký ngay một chi phiếu \$100, \$200, \$500 hay cả \$1,000, \$2,000 ngay “tú xuyt”. Những ngày gặp được những vị mạnh thường quân có “trái tim bồ tát” như thế, ban gầy quỹ lên tinh thần ngay tức khắc và phấn khởi thực hành các công tác kế tiếp như mua quà, tập văn nghệ, dựng sân khấu, gửi thư mời,... Bây giờ việc gầy quỹ lớn lao là phải nhờ phương cách, tài năng của ban tổ chức, sự duyên dáng, khéo léo của các MC để các vị mạnh thường quân sẵn sàng móc hồ bao ra ủng hộ một cách vui vẻ. Xin cảm ơn các vị mạnh thường quân và đồng hương đã tích cực ủng hộ ban gầy quỹ.

Các bạn thủ quỹ trong ban chấp hành cộng đồng hiện tại đã gầy quỹ ngon lành hơn chúng tôi thời đó rất nhiều! Vui nhé! Mừng nhé!

Trong khi đa số đồng hương đang xum họp gia đình bên “vợ đẹp con ngoan” trong ngôi nhà ấm cúng hay đang say mê ngồi xem phim truyện Đại Hàn chiếu trên SBTN: **Hạnh Phúc Mong Manh, Hoàng Cung**, v.v. thì cũng có những người đang “phom phom” trên xa lộ đi đến nơi hội họp để bàn thảo kế hoạch làm sao thực hiện được một chương trình vui Tết Cộng Đồng, một buổi phát thưởng, một buổi cứu trợ sao cho có ý nghĩa, hoặc một buổi họp bạn thân mật, một buổi ra mắt sách ít tốn kém nhưng đầy tình thân ái và quan trọng nhất phải là “mọi nhà cùng vui, mọi người hưởng ứng”

Dĩ nhiên trong bất cứ việc tổ chức nào, dù cố gắng hết sức để đạt được kết quả tốt, vẫn không thể nào không có một vài sơ sót ngoài ý muốn vì “no one is perfect – Thánh nhân còn có khi lầm” mà lị!

Có nhiều người dựa vào những sơ sót đó, tìm cách vạch lá tìm sâu để đả phá, để chỉ trích, để phi báng và... chụp mũ nữa đây. Đó mới chính là nỗi buồn lớn lao nhất của những người vác gàu voi, nhất là của ban tổ chức, vì bao nhiêu thiện tâm, thiện chí của mình đã bị phủ nhận, bị chà đạp.

Đối với những người mà tuổi đời đã quá “ngũ thập tri thiên mệnh”, hay là những người “vàng thật không sợ lửa”, thì đó chỉ là trò chơi trẻ con của những người có tánh ganh tị hay có tâm địa xấu xa thích làm “nản lòng chiến sĩ” hay “đâm sau lưng chiến sĩ” mà thôi. Chỉ tội nghiệp cho những người trẻ của thế hệ tương lai mới bước đầu tham gia công tác xã hội đã bị ném “trái đắng” rồi!

Nếu hiểu rằng “đời trần thế phút vui mây chớp” thì niềm vui nụ cười vẫn rất cần thiết cho đời sống chúng ta hơn là nỗi buồn tiêng khóc! Theo thiên ý, nếu chúng ta không góp được chút ít gì cho ích lợi chung của cộng đồng, của tập thể thì cũng đừng vì một chút tị hiềm đố kỵ hay bất mãn cá nhân mà làm nản lòng những người có thiện tâm thiện chí. Mong lắm thay!

Tạo hóa đã phú cho con người một trái tim tình cảm, thì chúng ta cũng nên mở rộng con tim và tấm lòng để đem lại nụ cười niềm vui đến cho tất cả mọi người. Chúng ta cần chứng minh cho thế hệ trẻ tương lai của chúng ta tại hải ngoại hiểu rằng: “Tình thương yêu vẫn cao quý hơn sự hận thù, và niềm vui nụ cười vẫn làm cho đời sống có ý nghĩa hơn nỗi buồn tiếng khóc.”

Thay cho lời kết, người viết xin kính tặng đến “những người vác gàu voi” một bó hoa hồng tươi thắm thay cho

lời cảm ơn về sự nhiệt tình phục vụ công ích của quý vị. Xin kính chúc quý vị sức khỏe dồi dào, nghị lực vững mạnh để tiếp tục “vác ngà voi” đem lại niềm vui nụ cười đến cho ta cho người, để cho cuộc đời nhân thế phù du này vẫn còn một cái gì đáng quý đáng yêu nhé!

Người viết cũng rất thích thơ văn nên thường tìm đọc những bài thơ nào hay hay, có ý nghĩa, có thể giúp mình có được cái tâm an tĩnh và có thể giúp mình cải thiện đời sống tình cảm, tinh thần, tâm linh tốt hơn một chút. Người viết cũng thích được chia sẻ những gì mình đã viết, đã đọc, đã biết với bạn bè thân hữu. Được chấp nhận sự chia sẻ này hay không là cũng tùy duyên của người đọc, của những thân hữu, nên người viết không ngại ngừng gì khi chia sẻ với các bạn những gì người viết đã viết, đã sưu tầm được. Bạn có thích hay không thì tùy bạn nhé. Smile!

Sau những giây phút tôi lao xao "ăn cơm nhà , vác ngà voi" vui với bạn bè ngoài xã hội, đêm đến, tôi trở về "tàng kinh các" nho nhỏ của tôi vui với những giây phút tĩnh lặng trong Một Cõi Thiên Nhân của tôi khi thực hiện và xem những youtube giúp tôi tìm lại được sự bình an của tinh thần.

Bây giờ là mùa thu, mời bạn cùng thưởng thức Youtube **Mùa Thu và Chim Hạc** do tôi thực hiện với những hình ảnh chim hạc, một loài chim mà tôi thích nhất, do Mrs Mary Nguyễn chụp. Xin cảm ơn Mary Nguyễn nhé.

Mùa Thu và Chim Hạc-Ridgefield, Wa

https://youtu.be/fi0L_pvhY9w

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 488- ORTB 909-103019)

CĂN NHÀ CUỐI CÙNG

Đài Việt Nam trên ti-vi đang quảng cáo rầm rộ nhà quán Mây Chiều - một nhà quán lớn và nổi tiếng trong thành phố - sẽ chiêu đãi hai bữa ăn chiều tại nhà hàng Thiên Thai vào tuần lễ này để giới thiệu chương trình giảm giá mới của họ. Giá đất mộ huyệt và service tang lễ giảm 20%.

Nhà quán thật là thâm thúy. Đầu tháng mười, đầu mùa Thu, thời tiết dịu dàng lại, mây gió hiu hiu làm người ta dễ chạnh lòng liên tưởng đến mùa Thu cuộc đời. Chắc người tham dự sẽ đông lắm.

Anh chị Bông cũng sẽ đi tham dự. Hai vợ chồng từ bấy lâu nay vẫn muốn chu tất cho “căn nhà” cuối cùng của cuộc đời mình, mà ai cũng cần phải có, không muốn cũng không xong.

5 giờ chiều chủ nhật anh chị Bông đến nhà hàng Thiên Thai đã thấy khá đông người, nhìn quanh hầu hết toàn là những ông bà tuổi chiều tà. Có vài người trẻ trẻ chắc là đi tham dự để “mua nhà” cho cha mẹ già hay người đau bệnh mà quỹ thời gian không còn là bao.

Anh chị Bông ngồi vào một bàn với những người xa lạ, Các bà “chiều tà” nhưng ai cũng ăn diện và trang điểm tươi như hoa, cứ tưởng như các bà đang đi ăn đám cưới hay sinh nhật bạn bè. Mua mộ phần là để đây và ai cũng ước mơ mình sống lâu trăm tuổi.

Người ta nói chuyện với nhau về nhà cửa, con cháu, về tuổi già và cái chết. Mọi người đồng quan điểm mình lo trước hậu sự là đỡ phiền cho con cháu sau này.

Anh chị Bông thì nói với nhau chuyện này chắc sẽ mua hậu sự với giá rẻ đây.

Tiệt tàn anh chị Bông ra lấy hẹn với chị Tiên một nhân viên nhà quán. Hẹn nhau đi xem đất nghĩa trang và mua service vào ngày mai.

Từ ngày sang định cư ở Mỹ gia đình chị Bông đã mấy lần dọn nhà và hai lần mua nhà.

Chị Bông vốn nhất gan sợ ma. Tiêu chuẩn khi đi thuê nhà hay mua nhà ngoài chuyện gần chợ búa, điều quan trọng nhất là phải ở chốn sáng sủa đông vui, mặc dù chị Bông luôn cảm xúc thích thú với những cảnh vắng vẻ hoang sơ, bóng cây thâm u, đường dài cô quạnh, sông nước đìu hiu...

Căn nhà đầu tiên chị Bông mua năm đôi diện một trường tiểu học, sáng trưa chiều người ta chở con đến và đón con về thật đông đúc nhộn nhịp. Dù hàng ngày chị Bông phải hứng chịu cảnh kẹt xe ngay trước cửa nhà, nhưng nhìn lũ học trò giờ ra chơi chạy đùa vui vẻ, giờ tan học chúng tung tăng ra về là chị yên tâm và vui lây.

Vài năm sau chị Bông muốn đổi nhà khác rộng rãi hơn. Lần này anh Bông lại phải chiều theo vợ, căn nhà chị Bông chọn phía sau có một khu apartment lớn. Chị Bông đã sang tận nơi xem khu apartment ấy, số người thuê đông, trẻ con chạy chơi trong các sân cỏ apartment náo nhiệt chẳng thua kém gì khu trường tiểu học của căn nhà trước.

Mỗi lần ra vườn sau ngắm hoa lá cảnh xong chị Bông đều nhìn qua khe hở hàng rào, phóng tầm mắt sang khu apartment và hải lòng lúc nào cũng có kẻ đi người lại, thỉnh thoảng còn có xe police lướt qua. Đôi lúc cao hứng chị Bông... ước gì được trở lại cái thuở đi thuê mướn nhà chị sẽ chọn nơi "lý tưởng" này.

Hàng xóm của chị Bông nhiều người Mỹ, mà gia đình Mỹ vốn truyền thống ở chung nhiều người, nhà nào cũng xe cộ đậu tràn lan từ trước cửa và tràn xuống lề đường.

Thế là căn nhà chị Bông được ưu ái bao quanh bằng các hàng xóm Mỹ và hàng xóm khu apartment. Hết nghe nhạc tiếng Spanish phía trước thì có nhạc giạt gào thét của mấy chú, mấy cô Mỹ đen phía sau. Chưa kể thỉnh thoảng còn được nghe những tiếng cãi nhau từ apartment, giọng Mỹ đen thật tốt, âm thanh sang sảng vượt khoảng cách không gian, vượt hàng rào gỗ vụng sang nhà chị Bông. Vui lắm.

Trưa thứ hai anh chị Bông đến nhà quán Mây Chiều gặp chị Tiên. Nhà quán này anh chị Bông đã đến vài lần thăm viếng tiễn đưa người quá cố nên chẳng xa lạ gì.

Nhưng bước chân vào chốn này chị Bông luôn cảm giác ớn lạnh với tông màu nâu của nhà quán, từ cánh cửa, bàn ghế đến những bức tranh treo tường. Những thứ không biết nói đã đánh mà cả mấy nhân viên tiếp khách, hình như cũng ít nói, họ lịch sự từ tốn, đi đứng và ăn nói nhẹ nhàng làm như sợ... đánh thức những hồn ma đang nằm trong nhà quán hay đang yên nghỉ trong nghĩa trang rộng lớn ngoài kia, quanh nhà quán này.

Vợ chồng chị Bông được mời vào một phòng tiếp khách, đi qua hai hành lang hẹp im ắng, chị Tiên cẩn thận dặn dò coi chừng va đầu vào một cái kệ ở góc tường. Lời dặn không thừa vì chị Bông trông thấy một quan tài mở sẵn trong một căn phòng mở cửa nên vội vã đâm xầm bước nhanh. Chị Tiên thấy và trấn an:

- Chị đừng sợ. Quan tài trưng bày cho khách xem ấy mà, không có xác người nằm trong ấy đâu.

Chị Bông run sợ mà vẫn tò mò:

- Khiếp quá, sao lại để quan tài trong phòng khách. Thế chị làm ở nhà quán có... thấy ma bao giờ chưa?

- Ma thì chưa thấy hình bóng nó ra sao nhưng có thấy hiện tượng ma rồi. Tôi thường làm việc ở nhà quán đến 7 giờ chiều mới về, có một buổi chiều muộn tôi đang say sưa làm cho xong một số việc tồn đọng bỗng nghe tiếng trẻ con cười nói ngoài cửa. Tôi nói vọng ra: "các cháu đừng làm âm ỉ quá nhé" thì chúng im ngay. Tôi nghĩ chắc cha mẹ chúng đang cầu kinh bên phòng chapel nên chúng chạy ra ngoài chơi. Lại nghe tiếng trẻ con cười nói khúc khích, tôi lại nhắc nhở cho chúng im. Nhưng đến lần thứ ba nghe tiếng chúng cười nói nữa tôi không kiên nhẫn chịu trận vì không thể làm việc được, liền mở cửa ra ngoài thì không gian hành lang vắng tanh, chẳng thấy một đứa trẻ con nào và tôi bước sang phòng chapel mới biết này giờ chẳng có ai trong ấy. Tôi hoảng sợ vội cuốn gói ra về ngay lập tức dù công việc còn dở dang...

Chị Bông rùng mình:

- Ma trẻ con đấy, chúng nghịch ngợm dọa nạt chị ngay trước cửa phòng làm việc.

- Ừ, từ ngày ấy là tôi đổi giờ giấc làm việc, ra về sớm từ 5 giờ chiều. Vào mùa thu và mùa đông chiều tối rất nhanh, tối cũng rời khỏi nhà quán... rất nhanh.

Chị Tiên sẵn đà kể tiếp:

- Làm ở nhà quán 15 năm nhưng tôi ít khi dùng restroom trong nhà quán, mỗi lần cần là tôi... chạy sang tiệm 7-Eleven bên kia đường gần nhà quán để đi nhờ. Có lần một nhân viên nhà quán vào restroom và cô ta thất thanh

chạy bay ra ngoài hét to lên: “Có ma!” Khi cô vào, cuộn giấy toilet tissue trong restroom không người mà vẫn đang tự động rolling thả một đồng giấy xuống sàn nhà.

Chị Bông tò mò hỏi thêm:

- Thế những nhân viên khác có sợ ma không chị?

- Hầu hết ai cũng yếu bóng vía khi làm trong nhà quán, thế nên chỉ một thời gian ngắn là họ thôi việc, nhà quán phải thường xuyên tuyển nhân viên là thế. Mấy nhân viên chúng tôi bảo nhau khi làm việc một mình trong phòng nên mở nhạc cho có âm thanh, có tiếng động, vì hồn ma chỉ hiện về nơi vắng vẻ, im ắng. Thế là từ đó tôi luôn mở nhạc khi làm việc...

- Vậy chị vừa làm việc vừa tha hồ nghe nhạc tình Bolero.

Chị Tiên dấy nảy lên:

- Ấy chết. Ngồi một mình nghe nhạc Bolero thở than ảo não. Thí dụ như Chế Linh ai oán rên rĩ “Nếu mai anh chết em có buồn không? Sao em không đến khi anh còn sống. Anh xin ngôi mộ đắp lệ tình nồng...” thì hồn ma nào chịu ngủ yên, “chàng” nào đó sẽ thương nhớ hiện hồn về. Bởi thế tôi toàn mở nhạc kích động huyên não dù chẳng thích nghe loại nhạc này bao giờ.

Chị Bông khen:

- Chị Tiên thật can đảm khi làm việc cho nhà quán. Tôi thà thất nghiệp ăn mì gói chứ không đi làm nhà quán đâu.

- Cô nhân viên trang điểm xác chết mới can đảm, gan dạ chị ạ. Cô ta làm việc một mình trong phòng với mấy xác chết, trang điểm người này xong đến người kia. Cô cận kề, sát mặt với mặt người chết để đi từng màu sắc phấn son cho khuôn mặt tái nhợt, thâm tím hay méo mó, sứt mẻ biến dạng vì bệnh hoạn vì tai nạn được trở về bình thường và tươi tắn lại.

- Chị ơi, thí dụ ai mà bảo tôi ngủ chỉ một đêm trong bất cứ căn phòng nào của nhà quán, sáng ra cho tôi 100 ngàn đồng tôi cũng từ chối ngay lập tức.

Anh Bông nghe chuyện này giờ mới lên tiếng nhắc nhở vợ:

- Không ai thừa thì giờ và thừa tiền để thách đố bà như thế đâu. Chúng ta đi mua đất huyết mà bà làm như đi phỏng vấn chị Tiên chuyện rùng rợn ở nhà quán.

Chị Tiên vội trở về với công việc:

- Nào mời anh chị ra ngoài đợi tôi lấy xe đưa anh chị đi một vòng nhìn tận mắt nghĩa trang rộng lớn của chúng tôi trước khi anh chị chọn mảnh đất nào.

Chị Tiên lái xe chiếc xe màu đen của nhà quán đưa khách đi một vòng quanh nghĩa trang, giới thiệu những khu đất trống chưa chôn và những khu mồ mã đã chôn. Chôn kiểu hỏa táng an táng và lần đầu tiên chị Bông nghe đến kiểu chôn nổi trên mặt đất. Khi chết cũng mỗi người mỗi ý thích không ai giống ai.

Anh chị Bông đang đứng trước một khoảnh đất mới bên cạnh một bóng cây khá to cao, đối diện bên kia là dãy hàng rào gỗ sẫm sau của khu nhà cư dân, khu nhà có lầu kiểu dáng khá đẹp sang.

Không biết mặt mũi chủ nhân những căn nhà sát khu nghĩa trang nhưng chị Bông cũng thăm khâm phục và ngưỡng mộ họ đã dám mua nhà nơi này, từ cửa sổ lầu nhìn sang hay chỉ cách một hàng rào gỗ với vài chục bước chân là hàng xóm của họ, những mồ mã hàng hàng dãy dãy.

Chị sẽ chọn nơi này, có người sống ở gần là có sự đông vui

Anh Bông hiểu ý vợ:

- Mua “căn nhà” cuối cùng bà cũng chọn chốn đông vui.

Chị Bông thở dài:

- Cho dù lúc ấy em có tiêu điều miền cực lạc nhưng em vẫn sợ vắng vẻ cô đơn

Chọn xong đất vợ chồng chị Bông lại lên xe theo chị Tiên trở lại văn phòng để làm giấy tờ. Thấy một chiếc xe rác nhỏ đậu trong một lô đất nghĩa trang, hai người công nhân đang nhặt hoa trên từng ngôi mộ vứt vào thùng rác gần đó. Chị Bông hỏi và chị Tiên giải đáp:

- Mỗi năm hai lần vào đầu tháng Tư và đầu tháng Mười nghĩa trang lại vứt bỏ hoa cũ trên mộ. Thân nhân biết trước hoặc lấy hoa về hoặc lại mua hoa mới đặt lên mộ cho sáu tháng kế tiếp. Hoa trên mộ cho vui lòng người dưới mộ và vui mắt người sống. Dĩ nhiên là hoa nhựa để chịu đựng thời tiết nắng mưa.

Vào văn phòng chị Tiên liệt kê giá cả đất đai, bia mộ và hàng chục thứ khác mới thấy bao nhiêu thứ tốn kém 20% nhưng giá thành vẫn cao, giảm giá chỉ là cách quảng cáo chào hàng để thu hút khách hàng mà thôi. Hèn gì chủ nhà quán nào cũng giàu có.

Đời người chỉ một lần chết mấy ai tính toán thiệt hơn, biết là đất cũng đành chấp nhận.

Chị Bông hỏi chị Tiên:

- Cái chết có thể đến bất cứ lúc nào, ngày mai ngày kia nhưng cũng có thể một hai chục năm nữa. Nếu lúc ấy nhà quán Mây Chiều đã chặt kín và đóng cửa thì tôi có mất “nhà” không? Tôi nghe nói khi nghĩa trang đã kín hết chỗ thì chủ nghĩa trang sẽ giao cho thành phố quản lý. Nghĩa trang thuộc về thành phố, thành phố cắt cỏ chăm sóc nghĩa trang như chăm sóc cảnh quan đường xá.

Chị Tiên khẳng định:

- Đúng thế. Nhưng mấy chục năm nữa nhà quán Mây Chiều vẫn còn đất chôn, vẫn hoạt động và... chờ anh chị.
- Tôi thấy nhà quán “Greenwood” trong thành phố này vừa đóng cửa nên lo xa thế thôi.

Anh Bông góp ý:

- Chắc họ đóng cửa vì kinh doanh không hiệu quả. Nhà quán Mây Chiều vừa to lớn vừa khôn khéo, họ quan tâm đến cộng đồng rộng lớn của người Việt Nam ở đây nên đã thuê mướn nhân viên người Việt như chị Tiên để thu hút khách hàng Việt và họ đã thành công.

Giấy tờ giá cả xong xuôi anh chị Bông ra về sau khi đã hẹn ngày gặp chị Tiên lần nữa để trả tiền.

Nếu trả góp thì phân lời là 2 chấm. Anh chị Bông không muốn đến cuối đời còn “trả góp” làm giàu cho chủ nợ nên sẽ trả tiền mặt.

Hai vợ chồng ra xe chị Bông than thở:

- Mình mua nhà mấy lần, lần nào em cũng vui thích khi được đi xem nhà và chờ mong ngày dọn vào, nhưng lần mua “nhà” cuối cùng của chúng ta thì trái lại em chẳng tha thiết gì mà thấy lòng nao nao buồn.

- Bà buồn vì tiếc tiền phải không? Món tiền mua căn nhà cuối cùng cũng bằng tiền mua căn nhà đầu tiên của chúng ta khi mới đến Mỹ đấy.

Chị Bông trầm tư:

- Cũng tiếc tiền nhưng chỉ là chuyện nhỏ. Em đang nghĩ đến căn nhà hiện thời của chúng ta, cái phòng ngủ rộng thênh thang, cái phòng tắm sạch sẽ sáng láng... Em nghĩ đến khu vườn sau đây hoa hồng vào mùa hè, mùa thu, nghĩ đến patio chiếc chuông gió đong đưa. Căn nhà em đã ưng ý với hàng xóm... ồn ào xung quanh. Vậy mà cũng chỉ là nơi ở tạm, rồi một ngày nào đó em sẽ từ giã nó để dọn vào căn nhà... cuối cùng này.

Anh Bông vụng về chia sẻ:

- Người ta ở lâu dài, biệt thự rồi cũng lìa đời, cũng bỏ nhà cửa ra đi. Bà tiếc gì căn nhà quèn của chúng ta.

Anh Bông lái xe từ từ trong nghĩa trang để hai vợ chồng cùng nhìn ngắm nơi chôn mà một ngày nào đó hai vợ chồng sẽ gởi nắm xương tàn.

Nhìn những dãy mộ, mộ bia nằm, mộ bia đứng, mộ cao, mộ thấp. Họ là ai, bao nhiêu tuổi, thành phần giàu nghèo sang hèn thế nào chị Bông làm sao biết được. Nhưng chị biết chắc một điều họ sẽ là hàng xóm trăm năm của chị.

Chị Bông lại thấy từ xa hai anh công nhân vẫn đang nhặt hoa trên mộ vứt vào thùng rác.

Rồi chị Bông sẽ vào ở đây, “căn nhà” cuối cùng chị vừa mua xong. Ngày nào đó không phải như những lần dọn vào nhà mới như trước kia chị đã từng hơn hờ vui tươi, lần cuối cùng này chị sẽ không tự dọn vào được. Ai sẽ đưa chị vào nhà và trên nắm mộ ai sẽ đặt cho chị bó hoa?

Họ có nhớ mỗi chu kỳ 6 tháng nhà quán sẽ dọn dẹp hoa cũ và có ai sẽ mua hoa mới đặt lên mộ, lên trước cửa căn nhà vĩnh cửu của chị không?

Nguyễn Thị Thanh Dương

Hiền!

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm “CHÂN TRỜI THƠ”

của **Trúc Lang-Vĩnh Đỗ**

Trích tuyển tập KHUYÊN ANH.)

*

Một chứng cứ đủ làm nên tình sử
Anh hiền từ, xấu mấy điểm cũng dư!

*

Đẹp trai như tài tử, thiếu nhân từ?
Không sư tử cũng ác như Việt Cộng!

LÁ RƠI

(Trích tuyển tập Á NGHI & MÙA THU.)

*

Anh bảo: *Lá cứ rơi*
Anh quét lá mà chơi
Mỗi ngày gom vài lá
Gom tròn rồi đem phơi.

Anh than: *Cứ mỗi ngày*
Theo gió, lá bay bay

Á Nghi, 28.10.2019

DÚT!

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm
“NÀNG VÀ THƠ-CÔI MÊ TÂM”
của HOÀI NAM-PHẠM VĂN GIÁO
Trích tuyển tập AI BIỂU.)

*

Đú đa, đú đờn là chi?
Anh em miệt thị chuyện gì vậy em?
Lẳng lơ, em cứ lèm nhèm
Háo danh, em tém lem nhem lắm người!

*

Một anh chưa đủ em tươi?
Mấy anh mới đủ em cười cả năm?
Khuyết trắng mới đẹp khi rằm
Yêu em, anh khổ như nằm trên gai
Bà con dòng họ chê bai
Làng trên, xóm dưới bao trai mới vừa?

*

Em ơi! Mật đắng ai ưa?
Chia tay là để em chừa thói hư!

Á Nghi, 28.10.2019

*Anh như là chú Tiều
Quét lá, quét đều tay.*

*Chúng không rơi một lần
Chúng hành anh mỗi chân
Em à! Anh bắt mệt!
Giữ lá đừng vàng sân.*

Em nói khê: Anh ơi!
Lá rơi là hết đời
Theo vận hành vũ trụ
Tuân luật định đất trời.

Nè anh, thử nhìn đi!
Sẽ hiểu tại sao khi
Nhìn lá vàng về cội
Thi nhân lại sầu bi?

Hai đứa mình, rồi mai
Rơi rụng, ai nào hay?
Tìm đâu ra chú Tiều?
Quét chúng mình hợp bầy!
Á Nghi - Canada

Bẫy Chum Vàng

Đến một tuổi nào đó bạn thích có những phút giây được sống an tĩnh trong một gian phòng nhỏ nhỏ tìm đọc kinh sách, thơ văn,... đem đến cho bạn một sự thư thái tâm hồn, một niềm an vui tự tại.

Khi còn trẻ, bạn tìm thấy hạnh phúc trong sự giàu sang, trong danh vọng. Bạn đã có một ngôi nhà có “mai vàng trước ngõ, có khóm trúc bên hiên” rồi. Bạn đã sống ấm êm bên vợ đẹp con xinh rồi, nhưng bạn vẫn thấy chưa đủ, bạn vẫn muốn tìm đủ mọi cách để tạo thêm nhiều ngôi nhà khác rộng rãi hơn, đẹp đẽ hơn để thỏa mãn tham vọng được làm chủ những căn nhà của bạn, càng nhiều càng tốt, tiền để trong nhà băng càng nhiều càng thấy vui mắt hơn. Nhưng bạn có thể hạnh phúc, sung sướng hay khổ sở như người thợ hớt tóc trong câu chuyện *Bẫy Chum Vàng* dưới đây:

Bẫy Chum Vàng

Một người thợ hớt tóc trong triều đi qua một gốc cây có ma, bỗng nghe một tiếng nói:

- Nhà ngươi có muốn bẫy chum vàng không?

Ông ta nhìn quanh và không thấy ai cả. Nhưng lòng tham lam nổi lên và ông ta đã nôn nóng la lớn:

- Vàng, tôi muốn! Nhất định rồi!

Tiếng đó nói:

- Được rồi! Hãy trở về nhà ngay lập tức. Nhà người sẽ thấy các chum vàng ở đó.

Người thợ hót tóc vội vã cầm đầu cắm cổ chạy thẳng một mạch về nhà. Quả thật có bảy chum vàng ở đó, chum nào chum ấy đầy ắp là vàng, chỉ trừ một chum đầy vàng một nửa mà thôi. Lúc đó người thợ hót tóc không muốn thấy một chum vàng chỉ đầy một nửa. Ông nôn nóng muốn có vàng đổ đầy chum đó, nếu không ông không cảm thấy sung sướng, hạnh phúc.

Ông bèn lấy những đồ trang sức bằng vàng trong nhà ra mà đúc thành những đồng tiền vàng để đổ vào chum còn lưng một nửa. Nhưng rồi chum đó vẫn còn lưng một nửa như trước. Dễ giận chưa!

Ông chắt mót từng đồng, bần xỉn keo kiệt và ông cùng gia đình nhịn ăn nhịn mặc. Nhưng đều vô ích hết. Cho dù số lượng vàng đổ vào bao nhiêu, chum vẫn chỉ đầy một nửa.

Ngày kia ông được nhà vua tặng lương gấp bội, và ông lại tiếp tục làm đủ cách để cho vàng đầy chum. Kể cả việc ông đi ăn xin. Cái chum đã nuốt bất cứ đồng tiền nào đổ vào nhưng rồi cũng chỉ đầy một nửa.

Bây giờ ông vua nhận thấy dáng dấp thiếu não òm o của người thợ mộc nên hỏi:

- Có chuyện không ổn hả? Trước kia khi lương tiền còn ít ỏi nhà người hạnh phúc biết bao. Bây giờ nhà người được tặng lương gấp đôi nhưng lại xem ra thiếu não tiêu tụy thế này. Có phải nhà người giữ bảy chum vàng ở nhà không?

Người thợ hót tóc rất đỗi ngạc nhiên thưa:

- Tâu bệ hạ, ai đã tâu trình điều đó?

Nhà vua cười khanh khách:

- Những triệu chứng thấy ở nhà người rõ ràng là của những người mà con ma đã tặng bảy chum vàng. Trước đây nó đã tặng cho trăm. Khi trăm hỏi vàng đó có thể tiêu xài được không hay chỉ để tích lũy thành đồng mà thôi thì con ma đã biến mất dạng mà không một lời nói năng. Vàng đó không tiêu xài được. Nó chỉ đem lại cho sở hữu chủ một sự thúc bách tích lũy mà thôi.

Vậy nhà người hãy mau lập tức trả lại bảy chum vàng cho con ma đó rồi nhà người sẽ tìm lại được hạnh phúc.”

(Nguồn: Trích trong Như Tiếng Chim Ca-Dịch giả Đỗ Tấn Hưng & Trần Duy Nhiên)

Như thế sự giàu sang có đem đến cho bạn hạnh phúc hay là đem đến cho bạn những lo âu, phiền não? Dĩ nhiên sẽ có nhiều bạn cho rằng không có tiền cũng lo âu phiền não lắm nếu phải “chạy ăn từng bữa toát mồ hôi” như Tú Xương ngày xưa. Vấn đề ở đây là làm thế nào chúng ta chế ngự được lòng tham có một muốn có thêm hai, có bạc triệu muốn có thêm bạc tỷ vì đó là nguồn gốc của bao đau khổ, và tội lỗi.

Xin mời đọc thêm *Một Chút Suy Tư* của

Thượng Toạ Thích Tánh Tuệ, một tăng sĩ đã đem Đạo vào Đời qua thơ văn, hướng dẫn đại chúng hướng về bờ giác để tìm một ý nghĩa cho cuộc sống của chúng ta.

Thoảng Chút Suy Tư

Đời người, thân thể mình là quý giá nhất, nhất định đừng thẹn với mình. Tâm tình mình là trân quý nhất, nhất định đừng phá hỏng. Sinh mệnh của mình là trân quý nhất, nhất định đừng lãng phí...

Con người sinh ra có người Phước nghiệp tốt, có xe, có nhà, còn có tiền. Có người sinh ra đã là mệnh mỏng, không ai để ý, không ai chăm sóc, không ai dựa vào. Thế nhưng, bất luận sau này như thế nào, cũng đừng nên xem nhẹ bản thân mình. Kiên trì nhiều hơn, nỗ lực

nhiều hơn thì nhất định sẽ đưa mình đến nơi cao nhất. Bất luận tình huống gì cũng đừng bỏ cuộc, sự đời thay đổi vô thường, rồi sẽ có một ngày ta thành người xuất sắc.

Có tiền chưa hẳn trên mặt có nụ cười, nỗi khổ của họ ta không thể nào biết được. Không có tiền chưa chắc mỗi ngày đều không tốt, niềm hạnh phúc của ta là tự tâm ta biết rõ. Ăn mặc sang trọng thì đã sao, bình thường, giản dị thì như thế nào? Chỉ cần ta biết đủ, thì cái gì cũng không thiếu. Áo gấm com ngọc có thể làm gì, trà thô com nhạt thì có làm sao? Chỉ cần ta vui vẻ, thì cái gì cũng không thiếu.

Tiền là gì?

Tiền là do người kiếm được, cũng là để cho người tiêu xài. Ăn uống tiết kiệm để dành nhiều tiền, thấy món đồ mình thích cũng không dám mua, sống như vậy thiếu hay không thiếu. Vất vả kiếm tiền thật nhiều, cuối cùng tiền còn người mất, sống như vậy có đáng giá hay không?

Nhà là cái gì?

Nhà là nơi để ta ở, không phải là gánh nặng, mỗi tháng còn phải trả nợ, sống như vậy áp lực thật lớn. Sống mà lúc nào cũng phải để tâm vào những thứ đó, như vậy trong tâm có mệt hay không? Nhà không cần lớn hay nhỏ, chỉ cần thoải mái dễ chịu. Nhà không quan trọng ở vị trí tốt hay xấu, mà chỉ cần có hoa có cỏ.

Xe là gì?

Xe là phương tiện đi lại của con người, không phải là thứ để lấy ra khoe khoang. Ngồi xe điện, không hẳn là không có tiền gửi ngân hàng. Mua xe sang trọng chưa hẳn là không đi vay ngân hàng. Có loại xe gì không quan trọng, quan trọng là không nợ nần. Mua xe gì không quan trọng, quan trọng là đi được an toàn.

Cuộc sống là gì?

Cuộc sống không nhất định là phải đại phú đại quý, mà là cần sống sao cho có ý nghĩa.

Hạnh phúc là gì?

Hạnh phúc không nhất định phải so sánh với người khác, mà là chậm rãi dùng tâm cảm nhận.

Vui vẻ là cái gì?

Vui vẻ không nhất định do người khác tạo nên, mà là cần chân thành từ nội tâm mình.

Nhiều lắm trăm năm một kiếp người

Đến rồi ai cũng phải đi thôi

Hãy sống sao cho đây ý nghĩa

Đề buổi xuôi tay miệng mỉm cười...

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Bây giờ là mùa thu, xin mời Bạn cùng thưởng thức bài thơ **Bài Tình Thơ Mùa Thu** do người viết sáng tác để thay cho lời kết luận của người viết hôm nay. Xin cảm tạ.

Bài Tình Thơ Mùa Thu

Bạn đã thấy thu về rồi đấy nhỉ

Trên sườn đồi, bên khe núi, vườn sau
Lá trên cây nay đã đổi sang màu
Đỏ tím thắm hay úa vàng âm đạm.

Khấp mọi nẻo sương lam giăng màu xám
Gió thu về thổi nhẹ chiếc lá rơi
Những lá kia cũng sắp sửa chia rời
Thân cây mẹ để rơi vào lòng đất.

Nhìn cảnh ấy lòng chợt buồn chất ngất
Ngẫm cuộc đời nào có khác lá kia
Cũng xanh tươi, cũng héo úa, chia lìa
Là cát bụi lại trở về cát bụi!

Dẫu quyên thế, dẫu sống lâu trăm tuổi
Dẫu ngày nào má thắm nét xuân xanh
Dẫu cuộc đời lao khổ hoặc an lành
Rồi cũng phải ra đi hai tay trắng.

Như chiếc lá ngày nào còn trĩu nặng
Trên cành cao tạo bóng mát cho đời
Rồi thu về, lá vàng úa, rơi rơi
Trên phố thị, lá biến thành loài rác.

Con người mãi vẫn đam mê tạo tác
Tham, Sân, Si, oán ghét, hận thù nhau
Có biết chăng rồi cũng đến ngày nào
Về lòng đất với bao nhiêu nghiệp tội.

Xin dừng lại đừng tạo thêm tội lỗi
Hãy trao nhau tình thân ái, thương yêu
Trao nụ cười, làm điều thiện cho nhiều
Thì hiện tại sẽ thân tâm an lạc.

Làm việc thiện, tránh bớt làm điều ác
Tỏa tâm lành đến khắp mọi chúng sinh
Đối xử nhau xin dùng một chữ Tình
Thuận Thiên Lý, Nhân Hòa và Đạo Nghĩa.

Sương Lam

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 487-ORTB 907-102319)

TÌM NƠI ĐẤU...

Anh ở nơi nào anh dấu yêu

Tình em như sóng đỏ bên chiều

VINH QUANG ĐẠI ĐỒNG

(Trích tuyển tập Ý NGA & MÙA THU.)

*

- Trị Thiên mưa đỏ tháng mười

Nhớ nhung tình mãi hoài xa vắng
Giấc nồng nàn, tình hời liêu xiêu...

Có phải anh là ánh trăng thu
Là mây bàng bạc nẻo xa mù
Hay là sương khói ngày đông lạnh
Ngõ hồn tan tác cõi phù du...

Anh lạc nơi nao tình bơ vơ
Chiều thu âm đạm gió hững hờ
Nỗi nhớ xôn xao như biển sóng
Tình hời... đâu tìm ánh trăng mơ?

Gió lạnh lòng, xạc xào tiếng lá
Mơ màng mong tưởng bước ai qua
Bâng khuâng ngọn đèn mờ hư ảo
Một bóng đêm buồn, tình phiêu pha...

Phamminhhung

QUẢ LÀ VÔ SẢN!

(Trích tuyển tập thơ văn QUỐC HẠN.)

*

Nằm bờ, tàu cá khô queo
Ngư dân ngật... nợ, bèo nhèo tai ương
Ngu si lãnh đạo ngư trường:
“Cào cho cạn kiệt!” Còn xương con gì!
Vết vơ, tận diệt, chừa chi
Biển không hải sản, đang thi nhau giàu.

*

Đời con, cháu chắt chưa đau
Đời này cha mẹ đã lâu: tuyệt lương!
Đảng đưa chưa tới thiên đường
Đã vào địa ngục! Thảm thương đại đồng!
Ý Nga, 19.10.2019

Hắn là lụt lội toi bởi dân thôi!

*

- Em ơi! Thê thảm lắm rồi
Bây giờ cả Nước! Hễ trời đổ mưa
Ở đâu cũng lụt dư thừa
Sài Gòn, Phú Quốc... dây dưa ngập đàng
(May ra Phan Rí, Phan Rang
Là vùng khô hạn, “vinh quang” bớt... hồ!)

- Ở đâu đảng vác cờ vô
Trước sau cũng úng má mồ cha ông
Cây gì cũng nhô, chẳng trồng
Ở đâu chẳng lụt “đại đồng” hời anh?
Ý Nga, 23.10.2019

TRĂNG MẶT

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm CHẤN TRỜI THƠ của Trúc

Lang-Vĩnh Đỗ

Trích tuyển tập RƯỢU TRĂNG.)

*

Em bên lữ lúm đồng tiền e then
Ta vụng về như ong kiến hàng hiên
“Thánh” nhìn “Tiên” khờ khạo đệ nhất niên
Trăng ngón ngọc tỏa mặt hiền khiêu chiến.

Cỏ chứng kiến mỗi nhân duyên thuận thiện
Khỏ “thánh” hiền lúng túng giữa thảo nguyên
Ngồi như thiền, trọ miệng, bóng em nghiêng
Đế lên tiếng, ôi láng giềng giàu chuyện!

Làn gió quyện, tà áo “Tiên” rung chuyển
Động lay ta mãi nguyệt diện nhập thiền
Cầm tay “Tiên” nghe run khiển đất liền
Hai luồng điện chạm tim hiền loạn nhịp!

*

Nhịp tim loạn mà thương hoài trọn kiếp!
Á Nghi, 22.10.2019

KHI TÓC KHÔNG CÒN XANH

Tôi thu xếp ít quần áo và vài thứ lặt vặt cần thiết vào trong chiếc va ly nhỏ, sửa soạn cho một chuyến đi vài ngày. Bác ruột tôi vừa qua đời tại thành phố Wichita, tiểu bang Kansas. Gia đình bác mới từ Washington D.C. dọn về đây được mấy tháng nay.

Lòng tôi buồn vơi vơi đang nghĩ nên nói cách nào cho đám anh chị em họ của tôi về chuyện của gia đình mình đang đến hồi sụp đổ khi mà bấy lâu nay họ chỉ thấy tôi khoe ra bên ngoài một màu hạnh phúc?

Chồng tôi về tới nhà, thấy tôi bên chiếc va-ly anh chỉ hỏi một cách bình thường:

- Em sắp đi đâu?

- Bác Lân em vừa qua đời, em phải về tham dự tang lễ.

Anh lạnh lùng, ngắn gọn:

- Cho anh gửi lời chia buồn đến họ.

Chúng tôi đang làm đơn ly hôn. Anh, người đàn ông thành đạt của tôi cũng là một người bay bướm trắng hoa. Suốt thời gian 20 năm chung sống tôi đã cố gắng chịu đựng vì các con, vì muốn gìn giữ tài sản của gia đình không thể để mất vào tay người đàn bà khác.

Nhưng cho tới hôm nay thì sức chịu đựng của tôi đã cạn kiệt, như giòng nước lũ làm vỡ bờ chảy xối xả những giận hờn và tủi nhục. Anh đã lừa dối tôi, có một tình yêu khác với một cô gái trẻ đẹp, chính anh thẳng thắn đề nghị ly hôn tôi để cưới cô gái đó làm vợ.

Sau những ngày tang lễ bác và những lần tâm sự với các anh chị họ về tình trạng gia đình của tôi hiện nay. Các anh chị đều nói hạnh phúc của tôi không thể cứu vãn được nữa, chia tay là giải thoát cho cả hai.

Khi đã chia sẻ được những điều đau khổ tôi thấy nhẹ lòng.

Wichita thành phố không quá lớn cũng không quá nhỏ và cũng chẳng có gì hấp dẫn tôi vào lúc này. Còn hai ngày nữa tôi mới phải trở về nhà, dù là ngôi nhà bất hạnh, có người đàn ông tôi từng yêu thương, quý trọng, nay đã quay mặt phản bội hất hủi tôi.

Đến tiểu bang Kansas, thành phố Wichita lại không xa mấy thành phố Liberal, chỉ 4 tiếng lái xe, làm tôi bỗng dung tha thiết nhớ đến thành phố Liberal nghèo nàn nhỏ bé với khoảng 15 ngàn dân, nơi mà ngày đầu tiên đến Mỹ gia đình chúng tôi đã ở đây và trong ký ức tôi cũng nhớ đến John, người bạn thân thuở đó. Thuở tôi mới 15 tuổi.

Gia đình chúng tôi đi vượt biển, đến trại tị nạn Bidong, Mã Lai. Sau 9 tháng gia đình chúng tôi đến Mỹ nhờ sự bảo trợ của một gia đình người Mỹ. Đó là ông bà Smith, nhà truyền giáo, họ chỉ có 1 người con trai, anh tên John, lớn hơn tôi 1 tuổi. Năm ấy anh 16 mà đã phồng phao, đẹp trai cao ráo.

Nhà chúng tôi ở không xa căn nhà của ông bà Smith, nơi hướng Nam của thành phố Liberal. Nhà ông bà Smith đúng là một căn nhà nông thôn, mảnh sân rất to rộng phía trước trồng trọt dưa hấu, xung quanh nhà những cây lê, cây táo và cây đào lần lượt thi nhau nở hoa. Nhưng được trồng nhiều nhất là cây táo.

Tôi không có ai để chơi ngoài John hay sang nhà trò chuyện, mấy đứa em tôi cũng thích xúm vào hóng chuyện và cũng là cách để chúng tôi tập luyện tiếng Anh. Thỉnh thoảng tôi cũng chạy sang nhà John, nhất là vào những lúc cây có trái chín trên cành.

Ôi, tôi mê những cây táo vào mùa thu quá, có loại mọc thẳng, cành vươn cao và trái cũng ở trên cao; có loại cành mềm, khi đậu trái thì trĩu cành lòa xòa sát xuống đất đến nỗi tôi chỉ việc ngồi xổm mà tha hồ hái trái.

Lại còn vườn dưa hấu trước sân, tôi hay cùng John háo hức vạch tìm trong đám lá những trái dưa hấu nhỏ vừa hiện ra và thích thú theo dõi chúng cho đến khi lớn lên to tròn vươn lên khỏi đám lá. Không gì ngon ngọt bằng trái dưa hấu vừa cắt cuống trong vườn, bỏ ra ăn ngay tại chỗ trong một buổi trưa hè mà John thường làm cho hai đứa cùng ăn.

John nói chuyện với tôi đủ thứ, từ những chuyện hàng ngày của anh cho đến những ước mơ mai sau, anh lấy vợ thì sẽ về sống ở một nông trại. Anh say sưa tả cái nông trại của gia đình anh trước kia ở tiểu bang Texas, có một căn nhà gỗ bề ngang dài, bên cạnh là chuồng bò bằng hàng rào gỗ sơ sài. Anh khoe biết cách vắt sữa bò.

Anh đã chạy rong trên cánh đồng cỏ khô hay đi trên con đường đất mà mỗi khi gió mùa hè lồng lộng thổi làm tung bụi mịt mù và cả những khi mấy con bò đua nhau về chuồng cũng làm bụi mù tung lên như gió đã thổi.

Đất Texas có nhiều nơi khô cằn gàn như sa mạc, cả mấy chục acre đất nhà anh với nhiều bụi xương rồng rải rác và những bụi cây đã là to lớn vĩ đại với thẳng bé lên 10 như anh thuở đó. Anh yêu thích ở nông trại, một trời một cõi như của riêng mình.

Tôi cũng say sưa nghe John kể, như đi lạc vào một cảnh trong phim ảnh, vì nó xa lạ với tôi, chứ tôi chẳng đời nào thích sống ở những nơi khi ho cò gáy như thế.

Tôi luôn mơ nước Mỹ với những thành phố nhộn nhịp phồn hoa như New York mà tôi đã thấy trong phim ảnh làm tôi thích thú, tôi sẽ dạo bước trên những vỉa hè có những cửa hàng sang trọng. Cuộc sống sẽ là một chuỗi ngày vui...

Hai năm sống ở Liberal thì cha mẹ tôi quyết định sẽ dọn đi tiểu bang khác, vì tương lai của mấy chị em tôi, để chúng tôi được sống ở thành phố lớn, học ngôi trường lớn và có cộng đồng người Việt Nam đông hơn. Tôi quá chán thành phố Liberal nhỏ bé này rồi và đã đợi chờ quyết định này của cha mẹ từ lâu.

Thành phố gì mà chỉ có một phi trường nhỏ xíu, chỉ đủ cho mấy chiếc máy bay nhỏ thỉnh thoảng đến rồi đi, lặng lẽ, buồn hiu. Muốn đầy đủ tiện nghi, người ta phải đến phi trường ở thành phố Wichita hay Amarillo. Ngay chiều hôm đó, tôi hí hửng chạy sang nhà John để báo tin vui này. Đó là một buổi chiều mùa hè đầy nắng. Tôi quen thuộc thò tay vào trong mở chốt cánh cổng rào bằng gỗ ngoài sân, mỗi lần đến nhà John tôi đều nhanh nhẩu làm thế, tự nhiên như nhà mình, và đi bộ trên con đường dài mà hai bên là vườn dưa hấu đang độ chín, trước khi đến căn nhà nhỏ bằng gỗ khiêm nhường.

May quá John có nhà, mà mấy khi John đi vắng đâu, anh thích ở nhà giúp cha mẹ làm vườn, ngoài những khi thỉnh thoảng theo cha mẹ đi truyền đạo trong thành phố vào dịp cuối tuần.

Trời nắng nên tôi và John không hẹn mà cùng bước về phía những cây táo trồng quanh mảnh sân trước, nơi mà chúng tôi thường đến đó tán gẫu và ngắm hoa táo nở đẹp vào tháng năm hay hái táo vào cuối tháng chín, cùng ăn, cùng chia nhau ném thử quả táo ngọt với niềm vui thích..

Tới một cây táo to lớn, cành rậm rạp, tháng này táo đang kết trái sau một mùa hoa xum xuê. John ngòì xuống trước rồi đến tôi. Tôi chẳng thèm ngắm những trái táo xanh nhỏ để thương trên cành mà lên tiếng hơn hờ khoe ngay:

- Anh John ơi, gia đình tôi sắp rời khỏi thành phố này rồi.

Mặt John hoảng hốt như vừa nghe một tin kinh khủng lắm:

- Sao? Em sẽ đi... có thật không?

- Thật đấy, bố tôi nói cuối tuần này sẽ dọn đi. Ngày mai cha mẹ tôi sẽ sang từ giã cha mẹ anh. Bây giờ tôi cũng sang để chào tạm biệt anh.

Giọng John vẫn bàng hoàng:

- Em sẽ trở lại đây không?

Thấy gương mặt buồn lo của John, tôi tội nghiệp hứa liệu không cần suy nghĩ:

- Chắc chắn tôi sẽ trở lại thăm John và cha mẹ của John chứ. Vì cha mẹ John là người đã giúp đỡ gia đình tôi rất nhiều khi mới đặt chân đến Mỹ mà.

John bỗng vụt đứng dậy:

- Hãy đợi anh ở đây, anh sẽ trở lại ngay trong giây lát.

John chạy bay vào nhà và lại chạy bay ra chỗ cây táo, không để tôi phải đợi lâu, anh đưa cho tôi một mảnh giấy nhỏ có ghi sẵn tên John và số điện thoại nhà anh, mà chắc là anh vừa ghi vội, giọng anh tha thiết như năn nỉ:

- Em hãy giữ lấy số điện thoại này, khi nào đến nơi ở mới thì liên lạc với anh. Em hứa đi!

Tôi cảm động, một lần nữa tôi hứa liệu:

- Vâng, khi có nơi ở mới tôi sẽ gọi cho anh.

- Đừng thất lạc nhau nhé. Em hứa đi!

- Vâng, không bao giờ!

Nhưng khi đến California thì tôi bận rộn với cuộc sống mới và những lời hứa vội vàng với John bỗng chỉ là một trò đùa, tôi vứt đi mảnh giấy mà anh đã kỳ vọng trao vào tay tôi, đã dặn dò tôi và chắc là đã chờ đợi mỗi mòn kể từ ngày tôi rời thành phố nhỏ.

Nói lại nhíp câu liên lạc với John làm gì trong khi ở cái tuổi 17 tôi mơ hồ hiểu John đã yêu thích tôi, mà tôi dù có cảm tình với anh thì tôi cũng không thể nào lấy anh, vì mộng ước của anh và tôi hoàn toàn trái ngược. Đành rằng gia đình anh là người ơn của gia đình tôi, họ hiền lành đạo đức, John sẽ là người chồng, người cha tốt như tấm gương của cha mẹ anh, nhưng tôi không thể lấy người chồng ít học làm nông trại và tôi chỉ quanh quẩn sống với chồng trong mấy chục acre đất hoang vu, chôn đống khô cỏ cháy với mấy con gà, con bò như anh đã vẽ ra..

Tôi đã từng nghe chuyện nhà nông khốn khổ, trồng 1 acre bắp chỉ bán được khoảng 80 đồng theo giá sỉ, hay những vụ cam trúng mùa ở Florida, giá cam bán ra mà như cho không, chỉ 50 cent cho một thùng cam và những vụ khoai tây trúng mùa ở Idaho cũng xuống giá rẻ bèo như thế.

Giấc mơ tuổi mới lớn của tôi là giàu sang phú quý, lấy người chồng có địa vị, học cao hiểu rộng.

Ở thành phố mới tôi đã miệt mài học hành, chính bản thân tôi cũng sẽ vươn cao. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đi làm và kén chọn người chồng tương lai. Tôi đã bỏ qua nhiều cơ hội lập gia đình vì chê họ không xứng đáng

với tôi, cho đến khi gặp người chồng hiện tại. Năm ấy tôi đã 30 tuổi, chồng tôi là một người thành đạt trong học vấn và trong kinh doanh. Tôi đã đạt được ước mơ và vui hưởng hạnh phúc trong những năm đầu.

Vì rảnh rỗi và tò mò tôi quyết định thuê xe để lái từ thành phố Wichita đến thăm thành phố Liberal, nói cho đúng hơn để thăm lại gia đình ông bà Smith và John của ngày xưa xem họ thế nào?

Tôi hình dung ra ông bà Smith đã già, họ đã nghỉ hưu không đi truyền giáo nữa.

Còn John đã có vợ con và đang sống ở một trang trại nào đó, anh John sẽ là hình ảnh ông Smith nông dân chất phác và hiền hậu ngày xưa, anh chăm chỉ lao động nuôi bò, trồng trọt, các con anh sống và lớn lên ở nông trại, chúng biết cách vắt sữa bò và bằm lấy nông trại không dám đi đâu xa giống như anh.

Sau 4 giờ lái xe, tôi đã trở về nơi chốn cũ.

Thành phố nhỏ, đường kính lớn khoảng hai miles thì có gì là khó mà không tìm ra ngôi nhà của ông bà Smith nơi cuối phố, dù tôi đã xa cách 30 mấy năm rồi. Nhưng tôi vẫn hỏi thăm, có vẻ như gia đình Smith có uy tín với cư dân ở đây lắm. Người ta nói nhà Smith vẫn ở chỗ cũ.

Khi tôi xuống xe, đứng ngẩn ngơ nơi cánh cổng rào gỗ năm xưa, bỗng thấy ngậm ngùi, có thể cánh cổng gỗ đã từng hư cũ, từng được thay đổi, làm lại cái khác nhiều lần rồi, và cái chốt mở cửa không phải là miếng gỗ mà tay tôi đã từng chạm vào năm xưa, nhưng vẫn giống thế, và như thể vẫn chờ đợi tôi trở về để chạm tay vào.

Tôi run run thò tay vào mở chốt cửa, lại ngậm ngùi hơn vì ngẫu nhiên bây giờ đang là mùa hè, hai bên lối đi của mảnh sân vẫn trồng dưa hấu, lá xanh rậm rạp và xung quanh vẫn là những cây đào, cây lê, cây táo... dù có thể những loại cây này năm xưa đã già, đã cần cỗi, được thay thế bằng những cây trồng sau này. Thế giới đổi thay bao nhiêu thứ mà nhà ông bà Smith dường như không hề thay đổi. Khu vườn của họ vẫn là những hình ảnh cũ. Tôi đi vội trên con đường dài, hồi hộp nhìn chăm chăm vào ngôi nhà trước mặt đang đóng cửa, không còn tâm trí nào nhìn ngắm vườn dưa hấu xem có nhiều trái hay không. Rồi tôi gõ cửa và chờ đợi.

Mãi sau mới có tiếng mở cửa, hiện ra trước mặt tôi là bà Smith, bà đã già đi - dĩ nhiên - Sau vài phút ngỡ ngàng nghe tôi tự giới thiệu thì bà đã nhận ra tôi, bà mời tôi vào nhà, rung rung nước mắt bà trách móc:

- Thì ra là cô, tại sao mãi hôm nay cô mới trở lại đây? John đã chờ đợi cô mấy năm trời.

Tôi ngạc nhiên và xúc động, nước mắt cũng rung rung như bà Smith:

- Thật thế sao? Tôi xin lỗi, tôi vô cùng xin lỗi vì đã không thực hiện điều đã hứa với John.

- Cô đâu có biết, ngay khi gia đình cô đi được một tuần là John đã chờ đợi cô gọi phone về từng ngày. Nó luôn tin tưởng cô sẽ gọi phone cho nó và một ngày nào cô sẽ trở về Liberal.

Bà Smith gục đầu xuống và khóc nức lên, kể tiếp:

- Nó đau khổ và héo hon cho đến khi hoàn toàn tuyệt vọng...

- Trời ơi, tôi không ngờ...

Tôi cố ngăn giòng nước mắt, vuốt ve cánh tay bà an ủi như an ủi cho chính mình và hỏi thăm:

- Số phận tôi và John không thể gần nhau thôi mà. Bây giờ anh ấy ra sao?

- Sau đó John lấy vợ, Christine là con gái một nhà truyền giáo bạn thân của vợ chồng tôi, cô gái hiền lành ngoan ngoãn và rất yêu John, đã làm lành vết thương lòng của John. Nhà vợ chồng nó cũng ở gần đây.

- Thế anh ấy không sống ở nông trại như anh ước mơ sao?

Bà Smith lau nước mắt, thoáng một niềm vui:

- Đó chỉ là ước mơ của một thằng bé tuổi vị thành niên, một thằng bé nhà quê mà suốt thời thơ ấu sống nơi trang trại. Khi John và Christine yêu nhau, cả hai cùng vào đại học. Họ đã tốt nghiệp y khoa và đang hành nghề bác sĩ ngay tại thành phố Liberal này.

Tôi ngạc nhiên và vui mừng reo lên:

- Không ngờ John học giỏi và có chí đến thế!

- Tôi tin là nhờ có tình yêu của Christine.

- Với nghề nghiệp bác sĩ cả hai vợ chồng John có thể đi đến những thành phố lớn lập nghiệp dễ dàng, nhưng sao họ vẫn ở lại nơi đây?

- Chúng tôi đã quen sống ở thành phố nhỏ, từ ngày ông Smith mất đi, John càng không muốn xa mẹ. Nhưng nó dù bận hành nghề, vẫn không quên phụ giúp tôi gieo trồng và làm vườn mỗi khi mùa Xuân về. Đó là niềm yêu thích của John, của chúng tôi.

Họ thật thủy chung, bao năm qua vẫn ở nơi này, ở căn nhà này dù họ có điều kiện để thay đổi. Bao năm qua họ vẫn trồng trọt làm vườn như nhà nông khi đến mùa dù họ có là ai đi nữa.

Tôi đứng dậy chào tạm biệt bà Smith. Bà bỗng nắm cánh tay tôi, lo lắng dặn dò:

- Phải đấy, cô nên về ngay đi và xin cô hãy hứa với tôi một điều.

Tôi nói với tất cả chân tình:

- Tôi xin hứa bất cứ điều gì tôi có thể.

- Cô hãy đi và đừng bao giờ trở về đây nữa, bao nhiêu năm qua, vết thương lòng của John đã lành. Tôi tin là John đã quên cô, nó đang sống yên vui hạnh phúc bên vợ con. Nhưng nếu cô xuất hiện sẽ gợi lại nỗi đau cũ. Cô hãy hứa lại một lần nữa cho tôi yên lòng.

Tôi chậm rãi nói từng lời rõ ràng cho bà Smith nghe rõ:

- Tôi xin hứa đây là lần cuối cùng đến đây. Thôi, xin chào bà.

Tôi đi ra cửa, bước trên con đường thân quen của thuở tôi 17 tuổi lòng đầy kiêu kỳ tham vọng và John 18 tuổi hãy còn ngây thơ ngốc nghếch, muốn tán tỉnh tôi mà đưa ra một ước mơ nghèo nàn, đơn giản.

Tình yêu chân thật của anh John nhà quê chẳng mấy khi đi đâu xa khỏi cái tiểu bang Kansas với những cánh đồng lúa mì mênh mông chỉ là một trò cười đối với tôi.

Nhưng hôm nay, ở cái tuổi không còn trẻ nữa, khi mái tóc không còn xanh nữa, sau những vật chất phù hoa tôi đã nếm biết bao vị đắng, trải qua bao phủ phàng của tình nghĩa vợ chồng. Và sau cuộc trò chuyện với bà Smith, tôi chợt nhận ra một tình yêu hồn nhiên trong sáng của John dành cho tôi. Cái hạnh phúc mà bây giờ vợ của John đang hưởng tôi biết là vững chắc, đẹp đẽ biết bao nhiêu. Điều mà tôi không hề có.

Tôi chợt nghĩ đến mấy câu thơ tôi đã đọc đâu đó và yêu thích:

Ngày mái tóc không còn xanh được nữa,

Ngày đôi tay thôi dệt mộng phù hoa,

Thì em sẽ vì anh mà mở cửa,

Trông lên trời đêm hàng vạn sao sa.

Giờ đây không có ai, không có một tình yêu nào để cho tôi thể hiện sự thủy chung đắm thắm đơn giản như thế....

Khi ra đến ngoài cổng, tôi quay lại khép cánh cổng rào bằng gỗ. Tôi biết mình vừa khép lại một quá khứ, một bầu trời xanh và mát nó vĩnh viễn.

Nguyễn Thị Thanh Dương

Portland Mùa Thu

Cuối tuần vợ chồng chúng tôi thường đi ăn trưa và đi chợ Hồng Phát ở Portland. Hàng cây xanh trên đường SE Powell đang khoát áo màu vàng của mùa thu. Thành phố Portland, Oregon, nơi tôi chọn làm quê hương thứ hai đã bắt đầu mùa thu.

Tôi yêu Portland mùa thu của tôi nhiều lắm. Khi trở lại đời sinh viên nơi “đại học trường làng” Portland Community College ở campus Sylvania năm 1982, trái tim tình cảm “không ngủ yên” của tôi thật tình đã “đập sai nhịp” vì đây là lần đầu tiên tôi mới thực sự tận mắt ngắm nhìn mùa thu đẹp như thế nào. Ngày xưa vợ chồng chúng tôi đã nhìn bức tranh mùa thu trong một quán kem gần rạp chiếu bóng Rex, vợ chồng chúng tôi nghĩ rằng lá vàng trên cây trong tranh là không thật vì các họa sĩ đã tô thêm màu vàng trên lá để cho tranh được thêm đẹp mà thôi, chứ làm sao có lá vàng đẹp như thế được.

Nhưng... lại chữ “Nhưng” này xuất hiện khi tôi đứng trên đồi cao của trường đại học cộng đồng nhìn xuống khuôn viên đại học mùa thu, tôi mới biết là có lá vàng mùa thu thật sự ở quanh tôi. Đẹp lạ lùng! Đẹp tuyệt vời! Đẹp lãng mạn! Đẹp đến nỗi không có bút mực nào tả được nữa!
Rồi trước cảnh đẹp diễm tình này, bao niềm thương nỗi nhớ về những cuộc tình xa xăm, bao thương nhớ xa gần ùn ùn kéo đến:

Những buổi sáng trên đường tới lớp
Trời thu buồn khắp nẻo sương giăng
Bao niềm thương nỗi nhớ xa gần
Trong thoáng chốc quay về lữ lượt.

Nào cha mẹ, trường xưa, bạn cũ
Nào bao ngày khốn khổ điều linh
Nào bao nhiêu kỷ niệm duyên tình
Hình ảnh ấy bao giờ xóa được.

Sài Gòn cũ, nửa đời đã sống
Những con đường, góc phố, công viên
Trái tim như cột chặt gắn liền
Từng bụi cỏ, góc cây, tên phố.

Trong uất hận, ghen ngào nức nở,
Nhìn đoàn người từ chốn rừng xanh
Đến phá tan cuộc sống an lành
Bằng đôi khổ, biệt ly, ngăn cách.
Để rồi...

Tùng Thu đến, lại từng Thu đến
Gió lạnh về tê tái cô đơn
Kẻ sĩ kia ôm mỗi đau hờn
Nơi xứ lạ sống đời viễn khách.

U hoài ấy biết ai tâm sự
Nửa cuộc đời sống ở quê hương
Sài Gòn ơi, cách biệt đôi đường
Còn gì nữa! Để quên để nhớ?

(Nguồn: *Sài Gòn, Còn Gì Để Quên Để Nhớ* - Thơ Sương Lam)

Theo vận nước nổi trôi, tôi lưu lạc nơi xứ người. Nhờ Trời Phật ban phúc lành, gia đình bé nhỏ của tôi được xum họp, đoàn tụ với các em của tôi như cha mẹ chúng tôi hằng mong muốn. Chúng tôi đã chọn Portland là quê hương thứ hai của chúng tôi và chúng tôi đã sống ở nơi đây hơn 30 năm rồi. Đời sống tình cảm của tôi lại gắn liền với từng bụi cỏ, từng góc cây, từng tên đường ở Portland như Sài Gòn ngày cũ.

Bạn bè tôi đã đến thăm viếng nơi đây. Người viết cũng đã đưa bạn đi viếng thăm nhiều thắng cảnh đẹp ở Portland như vườn hồng Portland, thác Multnomah, núi tuyết Mount Hood, v.v.

Nhiều người đã bảo nơi này đẹp như Đà Lạt nhưng mưa buồn quá! Người viết cũng đã xúc cảnh sinh tình viết nên bài thơ Portland Thơ Mộng nhắn nhủ với bạn bè chưa đến hoặc đã đến Portland thì xin hãy “để quên con tim” ở Portland sau khi đã đến nơi đây:

Portland Thơ Mộng

Portland cảnh đẹp người hiền
Ở đây mà sống như tiên trên đời
Thu vàng, hồng nở, tuyết rơi
Sương lam lãng đãng chơi vui mộng tình
Môi hồng, má đỏ xinh xinh

Ngày xưa Đà Lạt chuyện tình nên thơ
Bây giờ vật đổi sao dời
Portland sống lại một thời đầu yêu
Bạn xưa còn lại bao nhiêu?
Bạn nay xin giữ cho nhiều mến thương
Rồi đây vạ nẻo đường trường
Bạn về có nhớ có thương nơi này
Thì xin tay nắm lấy tay
Trao nhau lời chúc: “Mai này gặp nhau”.

Sương Lam

Xứ Mỹ có nhiều tiểu bang cảnh đẹp hữu tình, có nhiều thành phố to lớn tráng lệ thì Portland, nơi người viết cư ngụ, chỉ là một thành phố nhỏ “mưa buồn tình lẻ” mà nhạc sĩ Từ Công Phụng đã đặt tên là “Xứ Thầm Trầm”. Nhưng đối với tôi, Portland lại là một thiên đàng hạnh phúc. Ở nơi này tôi có tình thân mến của bạn bè, tôi có gia đình nhỏ bé của chúng tôi sống vui vẻ, hạnh phúc trong yêu thương, tôi có không gian tĩnh lặng êm đềm của những người đã “ngựa nắn chân bon” trên bước đường danh lợi, bây giờ thích sống an phận thủ thường.

Mái ấm gia đình của tôi không to lớn, phòng ốc nhà tôi không rộng rãi trưng bày đồ vật quý giá mà chỉ là một ngôi nhà nhỏ nhỏ, bé bé xinh xinh với hoa vàng trước ngõ, khóm trúc bên hiên như tôi đã từng mơ ước khi tôi còn là một cô thiếu nữ đầy mộng mơ:

... Nếu anh muốn là người yêu của em
Không cần anh có nhà lầu, biệt thự
Em chỉ cần mơ một mái nhà nhỏ nhỏ
Với hoa vàng trước ngõ, khóm trúc bên hiên
Em chỉ mơ một chiếc xe bé bé xinh xinh
Chở tâm tình đôi ta vào chiều thứ bảy...

(Trích: *Nếu Anh Muốn Là Người Yêu Của Em* - Thơ Sương Lam)

Portland của tôi có hoa hồng mùa xuân; có biển ấm mùa hạ; có lá vàng mùa thu; có tuyết trắng mùa đông. Cảnh đẹp như một Đà Lạt ngày xưa mà tôi hằng ao ước được ở khi còn ở Việt Nam, thì đối với tôi là “The Dream Comes True” rồi. Tôi còn mong muốn gì hơn nữa trong khi còn có bao nhiêu người khác nghèo nàn đang sống khốn khổ, không có mái nhà để che nắng tránh mưa nơi chốn trần gian này.

Mời Bạn cùng ngắm mùa Thu ở Portland qua youtube do người viết thực hiện dưới đây:

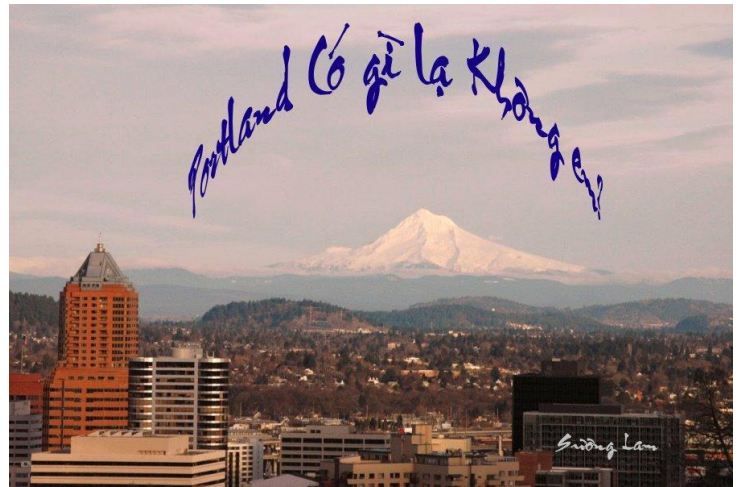
Youtube Một Cõi Thiên Nhân- Mùa Thu Portland

<https://youtu.be/b8UXYaiGruc>

Mùa thu đã khiến cho bạn, cho tôi bỗng trở thành thi sĩ trong một ít phút giây, vì thế trong cái thi vị của mùa Thu Portland, người viết xin mượn lời thơ dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Mùa Thu Có Buồn Không Nhỉ?

Mùa Thu đến với lá vàng đầy ngõ
Với sương lam mờ đỉnh núi xa xa
Với mưa buồn như nước mắt nhạt nhòa
Với kỷ niệm của ngày xưa thân ái.

Bạn đã sống vui buồn thời con gái
Thở học trò áo trắng tuổi thơ sinh
Ôi mộng mơ! Ôi tuyệt đẹp! Diễm tình!
Yêu sách vở, yêu chàng trai oai dũng.

Bài thơ nhỏ, lời tỏ tình đại vụng
Dấu vào trang sách nhỏ lén trao nhau
Gặp mặt nhau, nhưng nào dám hỏi chào
Nhưng len lén nhìn nhau cười nhè nhẹ.

Trao vội vã thư tình, người nói khẽ:
“Em đẹp như nàng công chúa ngày xưa
Nhớ em nhiều, bao thương mến cho vừa
Anh yêu lắm em môi hồng má đỏ!”

Rồi pháo cưới reo vui ngoài đầu ngõ
Nhưng cô dâu không phải bé ngày xưa!
Chuyện đôi thay làm sao biết mà ngà
Tình dấu đẹp, không duyên, đành dang dở!

Như chiếc lá mùa thu khi trở gió
Phải lia cành rơi nhẹ xuống vườn thôi
Chuyện tình yêu không duyên nợ kết đôi
Thì đôi ngã đôi ta là thế đó!

Hôm nay ngắm lá rơi ngoài sân nhỏ
Nhớ ngày xưa, nhìn lá rụng vô tư
Bây giờ đây nhìn lá rụng từ từ
Ngẩn ngơ hỏi: mùa thu buồn không nhỉ?

Sương Lam

(Trích trong *Tuyển Tập Thơ Hoa Nắng* - Phụ Nữ Việt)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 486-ORTB 906-10161)

Vọng Tương Mùa Thu

Xiêm y lộng gió lạnh heo may
Tóc rối buông lơ biếng hợc cài
Chập choạng xoay theo làn lá rụng
Vòng tay náu giữ bóng hình ai...

Ôi thu, chớ vội màu đen tối
Chớ vội mưa ngâu tuốt lá khô
Chớ vội điều tàn thêm héo hắt
Cho ta lạc lõng giữa xô bồ.

Tim anh lẫn khuất giữa rừng thu
Nâng hát hiu ru khúc Thụy Du *
Gió cuốn tình bay về cõi mộng
Cho hồn khắc khoải mỗi mùa thu.

Thu vàng rực rỡ đến thu tàn
Lá ngập... rừng phong trụi bạt ngàn
Héo úa xuân thì theo vọng tưởng
Cô liêu, yếm thế phủ hồn hoang...

Nguyễn Phương Thúy

October 16, 2019

* Thơ: Du Tử Lê, nhạc: Anh Bằng

KHÓC VÀNG TRẮNG

(Thương nhớ một người không còn nhưng luôn hiện hữu...)

Em vẫn buồn như thuở chớm yêu
Nhớ thương chất ngất mỗi thu chiều
Bên nhau cùng ngắm hoàng hôn tím
Mơ ước duyên ta mãi mỹ miều.

Nhưng sao anh lại bỏ em đi!
Cho những đêm thâu sầu ướt mi
Mấy độ quỳnh sen chen nhú nụ

Thương!

(Trích tuyển tập TIẾNG NƯỚC TÔI.)

*

*Thương thỏ thẻ trong tai từng tới tới
Thấm trái tim buống bình lắm lỗi lầm
Đoạn đường đời thật thừa thãi thù, thâm
Em may mắn có anh luôn nhắc nhở!*

Á Nghi, 17.10.2019

Nhớ anh sương lạnh... chạnh tình si.

Hai ngàn đêm vắng ngắm chân dung
Câu hỏi nghe đau điếng xé lòng
Trời ạ! Xa anh là mất trọn
Ngày mòn tháng lụn trụng sầu đông.

Âm dương xa cách đã năm năm
Giọt lệ trào rơi mỗi độ rằm
Anh có bên em chẵn gối lạnh
Xót tình cô độc... khóc vàng trăng.

Kiều Mộng Hà

Oct 15-2019

MÙI THU MÀ TUYẾT RƠI!

(Trích tuyển tập Ý NGA & MÙA THU.)

*

Lông lộng gió về, mùa mới thu
Tuyết rơi nặng hạt, mây âm u*
Xác xơ hoa rụng hàng hiên phủ
Thu hời! Thu hời! Buồn thế ru?

Ý Nga, 29.9.2019

*Calgary năm nay tuyết rơi nhiều vào hai ngày 29 và 30.9.2019 (ngày thu phân là 21.9)

Khi diễn đàn Cô Gái Việt, Minh Châu Trời Đông của tôi rộn ràng làm thơ về Sắc Màu Mùa Thu đầy thi vị và quyến rũ thì nơi tôi ở mùa hè vẫn còn ngượng trĩ.

Khi các bạn tôi trao nhau những bài thơ thật hay, những hình ảnh thu vàng thay lá. Những hàng cây xanh đỏ tím vàng. Những ngọn đồi thơ mộng có nai vàng ngơ ngác. Những con đường tuyệt đẹp đủ sắc màu chạy dài ngút tầm mắt. Tôi thèm thườn nhìn ra sân nắng. Lòng tự hỏi: Mùa Thu ơi! Em ở đâu rồi?

Nơi đây thu chưa đến
Lá vẫn còn xanh um
Con đường vắng người tình
Đi không hề trở lại.

Mùa hè Cali nắng trên 100 độ. Cái nắng khủng khiếp của vùng đất gần sa mạc. Sân cỏ sắp bị cháy vàng. Chỉ một khoảnh cỏ ở sân trước thôi mà cũng không thể nào cho nó tươi tốt ngược mặt nhìn đời. Thời tiết cứ như một người đàn bà đòi tãnh trở nên hung dữ, lúc nào cũng có thể nổi giận và la hét. Buổi sáng ra sân sau tưới nước cho những cây trồng và những chậu hoa. Buổi trưa nhìn nó phơi mình dưới sức nóng sa mạc tội nghiệp hết sức. Căn nhà sân sau nhỏ tí xíu. Đạo trước nơi đây trồng cỏ, cỏ chịu nắng không nổi cháy xém xác xơ. Công ty nước ấn định lượng nước tiêu dùng giới hạn nên không dám tưới thường xuyên. Thế là sân sau bị trải đá sỏi hết cho khỏi tưới. Dưới cái nắng nóng chang chang gần núi, nhìn ra sân sau sỏi, đá bàng bạc một vùng thương thố. Núi bao bọc vây quanh chập chùng nếp gấp. Sau dãy núi đó là gì: biển, quê hương, nhà cửa hay những hoài niệm cổ hương?

Sao nơi đây nhìn đâu cũng thấy núi. Khu nhà như bị núi vây bốn bên. Cảm giác con người mình co cụm lại. Thời tiết có lẽ cũng vì vậy khắc nghiệt hơn. Cái nóng như sự bộc phát giận dữ của không gian bị giam cầm. Tôi đã đi qua những con đường, con đường trải rộng mát tầm mắt. Con đường bao bọc bởi rừng và cây xanh. Con đường thênh thang không có lấy một ngọn núi nào. Đi qua những con đường đó tâm hồn mình nhẹ nhàng thanh thoát. Nó như gọi cho tôi một niềm vui, một sự gắn bó với thiên nhiên. Một tình cảm trao ra bình dị, hài hòa thân thương. Con người nơi ấy chắc hiền hòa, cởi mở và hiếu khách.

Tôi đi máy bay thích ngồi ngay cửa sổ. Mỗi khi máy bay hạ cánh lòng lại lâng lâng rộn rã niềm vui. Tôi thường chụp hình cảnh vật qua khung cửa nhỏ đó. Khi về lại Cali cũng vậy. Tôi nôn nao "Home Sweet Home". Nhưng lần nào cũng thế, khi máy bay về gần tới phi trường LAX hay phi trường Ontario tôi lại ngậm ngùi thương quá Cali. Bởi vì sau màn cửa kính máy bay là đồi núi chập chùng, núi tiếp núi trắng xóa một màu. Vùng đất khô khan thiếu nước, thiếu màu xanh của cây cối, sông ngòi tươi mát.

Mấy hôm nay trời có dịu nắng. Buổi sáng ra tập thể dục, gió se lạnh sao mà yêu thế này. Tôi hít thật sâu hương thơm buổi mai. Tôi lật tung mấy tấm vải che nắng cho cây thì thầm với chúng: "Hết nóng rồi các con. Mùa Thu sắp về". Bạn có tin rằng cây cối có những tần số hiểu được con người. Chúng biết lắng nghe, chúng biết thay đổi.

Có dạo em dâu tôi hăm he một cây cam trồng mấy năm không ra trái, hẹn với nó mùa tới không có trái sẽ chặt không thương tiếc. Thế là năm đó cây ra trái và xum xuê tới bây giờ. Tôi cũng đã giận dữ nói chuyện với một chậu quỳnh chẳng hề ra hoa. Thế rồi sau đó quỳnh cũng cho tôi mấy cành thật đẹp. Mấy năm nay em tôi trồng một cây bưởi ổi. Chăm chút thế nào cũng chẳng có một trái để chung. Em tôi tính đào lên bỏ trồng cây khác. Nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Hẹn với nó sang năm sẽ tính tội. Năm nay cây có 6 trái bưởi to đùng nằm khuất trong lá. Khi ngắm nghĩa dần thanh long em tôi đã vô tình phát hiện ra. Thì ra cây bưởi cũng biết nghe lời. Cũng biết sợ. Cho nên đừng tưởng cây cối vô tình. Gió thoảng mây trôi, vạn vật vô tri, tình người bạc bẽo. Hãy yêu thương tất cả, năng lượng tình yêu và nhân ái sẽ cảm hóa mọi vật, mọi người. Tôi thương lắm và rất xót cho cây nằm phơi mình dưới sức nóng trên dưới 100 độ thế này.

Buổi sáng thức dậy, xuống nhà nhìn ra sân sau, gió thổi phàn phật. Con gió Santa Ana đang thổi về đây mãnh liệt. Những cành cây cong mình dưới sức gió. Trời khô khan không dễ chịu chút nào. Mọi thứ như đang báo hiệu một sự bất thường. Cầu mong đừng có một cơn bão lửa, một đám cháy rừng kinh khiếp như năm vừa rồi. Gió cuốn mọi thứ, gió thổi tung mọi thứ. Gió khô khan, gió đang giận dữ. Chậu hoa trang trí trên cao, bị lật nhào, rớt xuống nền đá bê toang. Những nhánh hoa lăn vòng vòng theo gió cuốn.

Gió nóng và khô đang kéo vào miền Nam Cali chúng tôi. Cường độ gió Santa Ana thổi mạnh sẽ làm ngã cây cối. Dây điện sẽ tiếp xúc với cây cỏ khô và sẽ có hỏa hoạn. Sự thiệt hại khôn lường

Con dâu tôi từ San Diego gọi về, hỏi nơi má ở có bị cúp điện hay không? Con đã đi mua nước và chuẩn bị mọi thứ khi tình hình xấu nhất có thể xảy ra. Nơi tôi cũng được đặt trong tình trạng báo động đó.

Công ty điện Southern California Edison cảnh cáo rằng họ có thể cúp điện đối với gần 174,000 khách hàng tại 9 quận, gồm cả Los Angeles.

Tôi theo dõi trên báo online thì từ hôm Thứ Tư, PG&E đã cúp điện khoảng 600,000 khách hàng tại Vùng Vịnh San Francisco - nơi mà gió giục tới 70 dặm một giờ vào sáng Thứ Năm - cũng như khu vực làm rượ ở phía bắc San Francisco, Thung Lũng Nông Nghiệp Miền Trung và dãy núi Sierra Nevada. Nơi mà vụ cháy rừng vào tháng 11 năm ngoái đã cho rằng các đường dây điện của PG&E đã giết chết nhiều người và thiêu hủy toàn bộ thị trấn Paradise.

Sự lo sợ của mọi người đã thành sự thật. Một đám cháy đã bùng lên lúc khoảng 9 giờ tối ở Los Angeles do gió

Santa Ana gây ra. Đám cháy dọc theo xa lộ 210 tràn lên mặt đường. Lửa cũng vượt xa lộ 5. Khói mù mịt cho nên một số xa lộ phải tạm thời đóng lại. Đám cháy Saddleridge, vốn khởi sự ở Sylmar, đã thiêu rụi hơn 4,600 mẫu, tính tới 3 giờ sáng ngày Thứ Sáu.

Lệnh ban ra bắt buộc di tản ở khu vực Granda Hills, Porter Ranch và Oakridge Estates. Một số nhà bị cháy ở khu Granada Hills và Sở Cứu Hỏa Los Angeles nói một số nhà khác đang bị đe dọa.

Một đám cháy cũng xảy ra gần khu nhà mobile home ở Calimesa, nằm cách thành phố Los Angeles chừng 65 dặm (khoảng 104 km) về phía Đông, thiêu hủy mấy chục căn nhà nơi này.

Đó, bạn thấy không? Mùa thu chưa về mà mùa cháy đã đến. Gió mùa thu của tiểu bang khác đầy thi vị và nên thơ. Gió của miền Nam Cali của chúng tôi là ngọn gió Santa Ana thổi về nóng, khô và nguy hiểm.

Tại sao là gió Santa Ana mà không là một ngọn gió khác. Gió cũng có tên và cái tên rất quen thuộc mà bất cứ người VN nào cũng biết. Đó là tên một nơi đông người Việt Nam nhất. Mỗi khi cần đến vùng thủ đô của người Việt Tị Nạn Cộng Sản. Người hỏi: “Đi đâu?” Người trả lời sẽ là: “Đi lên Santa Ana.” hay Orange County hoặc Little Sài Gòn.

Vâng ba cái tên thân mật đó đã theo gót chân người Việt bay đến khắp nơi trên thế giới. Để mỗi năm vào những ngày lễ lớn, người Việt Nam lưu vong hẹn nhau về đây vui chơi và sum họp. Mùa đông tuyết lạnh lẽo người Việt về đây tìm nắng ấm Cali. Những người già yêu Cali vì khí hậu không quá khắc nghiệt. Người trẻ yêu Cali vì nơi đây ấm áp và có nhiều nơi để thăm viếng. Hội đoàn thích tổ chức họp mặt tại đây vì nơi này dường như là điểm hẹn. Little Sài Gòn, Santa Ana, Orange County ai muốn gọi thế nào cũng được, để nói một địa danh đầu tiên đặt cái mốc định cư thành công của người Việt tha hương tại Mỹ.

Miền Nam Cali có tiếng nhờ thức ăn ngon nhất. Phở sá đông vui do người Việt làm chủ. Nơi có nhiều người Việt thành công và góp mặt trên thương trường và chính trường của Mỹ. Một nơi mà những người có tâm huyết với quê hương hướng về với sự tự hào. Nơi có tượng Trần Hưng Đạo, có đài Chiến Sĩ Việt Mỹ, có nhiều thứ khởi đầu cho sự thành công, sự dần thân và tinh thần yêu quê hương đất nước.

Gió mùa thu của miền Nam Cali chúng tôi chưa thực sự tới. Tôi đang chờ trời chuyển mùa để đem sự dịu mát thổi vào nơi đây. Để mỗi sáng tôi ra sân với chiếc áo khoác nhẹ nhàng hưởng sự mát lạnh khí trời. Để tôi có thể ngắm những chiếc lá đổi màu thật đẹp. Để tôi ung dung đi giữa hai hàng cây, chụp một tấm hình gửi cho con tôi ngoài đại dương mênh mông. "Con ơi! Cali mình đã vào thu." Để nhắc nhở cho con tôi biết mình đã đến nơi này tròn 28 năm. Vâng 28 năm thời gian thật nhanh để con tôi trưởng thành, để cháu tôi ra đời và cũng để chúng tôi mang hai lần vành khăn tang trắng.

Nơi này đã là quê hương của chúng tôi. 28 lần xuân, hạ, thu, đông. 28 lần chúng tôi đón lễ Halloween, Thanks Giving, Christmas, Tết Dương Lịch, Tết Nguyên Đán. Tôi đã vào ra rất nhiều lần những bệnh viện để đón những đứa cháu chào đời và tiễn mẹ chồng, tiễn chồng ra đi. Tôi đã nhận ở đất nước này, tiểu bang này vô vàn ân huệ. Cho nên tôi trân trọng những cái đẹp, nhận biết những cái xấu trong đời sống xã hội, chính trị, văn hóa lẫn thời tiết. Tất cả những điều đó làm nên một nước Mỹ giàu đẹp, tự do và hấp dẫn. Lôi cuốn mọi di dân trên thế giới.

Tiểu bang chúng tôi ở rất khan hiếm nước, hay bị lác lư do động đất, nạn cháy rừng thường xuyên. Nhưng nơi đây cũng thật an bình, tuyệt vời trong suy nghĩ của tôi. Đi chơi nơi đâu tôi cũng nhận ra một điều là ở Mỹ tuyệt vời nhất. Nhất là miền Nam Cali của chúng tôi. Cái nôi, mái nhà của những người Việt xa xứ.

Mùa thu sẽ về, mọi chướng ngại sẽ qua. Gió Santa Ana thổi về hàng năm không thể tránh, không thể cản cũng không thể thay đổi. Cái quan trọng là mình phải biết nó nguy hiểm mức độ nào để chuẩn bị đối phó với những tình huống xấu nhất. Đời sống con người cũng vậy. Những khó khăn, trở ngại chỉ là luật tự nhiên của sự sống. Làm đúng, làm tròn trách nhiệm với tổ quốc, gia đình và bản thân mới là thể đứng mạnh nhất của một người có tâm trên cõi đời này.

Đừng lo! Mùa thu sẽ đến. Một mùa thu thật tuyệt vời cho những người biết sống biết yêu thiên nhiên và có một tấm lòng.

Nguyễn Thị Thêm

Mỗi Ngày Tôi Chọn Một Niềm Vui

Sương Lam

Mỗi Người Chọn Một Niềm Vui Trong Ngày

Mỗi người tìm một niềm vui trong ngày theo sở thích, ý nguyện của mình để cho cuộc đời của mình thêm phần thi vị, dễ thương trong cõi hồng trần lao xao này miễn là không phương hại đến người khác là được rồi, bạn nhỉ?

Người viết tìm niềm vui nho nhỏ trong ngày khi nhìn một hình ảnh đẹp, nghe một bản nhạc hay, đọc một lời hay ý đẹp, làm một chuyện thiện lành nho nhỏ rồi đem chia sẻ niềm vui đó đến các bạn bè thân hữu.

Người viết luôn tâm niệm:

***“Không làm các điều ác
Thành tựu các hạnh lành
Tâm ý giữ thanh tịnh
Chính Lời Chư Phật dạy”***
(Kinh Pháp Cú 183)

Người viết hy vọng sẽ tìm được sự cảm thông của những người cùng một tâm cảm. Xin đa tạ.

Bùi Phương, người em văn nghệ trong nhóm Đại Học Văn Khoa Group của tôi, một thương binh VNCH ngày xưa, đã bị liệt nửa người trong cuộc chiến đau thương của đất nước Việt Nam. Em chỉ nằm một chỗ sống trong sự thương yêu chăm sóc của gia đình, bạn bè, chiến hữu. Bùi Phương đã tìm cho mình niềm vui trong ngày của số kiếp bất hạnh của anh nên đã thực hiện nhiều PPS rất đẹp và đã cùng GS Trần Năng Phùng, trưởng nhóm điều hành ĐHVK Group, thực hiện nhiều youtube đẹp để cống hiến cho đời, đem niềm vui tình cảm, tâm linh đến cho bạn hữu.

Bùi Phương đã qua đời năm 2014 trong sự thương tiếc của nhiều người, trong đó có người viết, đã để lại một trang Youtube rất có giá trị với 5,92 K subscribers. và 3,926,112 lượt xem qua Bùi Phương youtube Channel dưới đây:

[Phuong Bui](#) Youtube Channel

5.92K subscribers

<https://www.youtube.com/user/buiphuong18/featured>

Xin mời quý bạn thưởng thức youtube Lời Phật Dạy trình bày một vài ý chính của Bộ Kinh Pháp Cú do Bùi Phương thực hiện dưới đây:

[Youtube LỜI PHẬT DẠY - KINH PHÁP CÚ - BP](#)

<https://youtu.be/Z4p8XCrM1y8>

Một nén tâm hương tưởng nhớ đến Bùi Phương, người em văn nghệ đáng thương và đầy nghị lực đã biết chọn cho mình một niềm vui trong ngày rất đáng khâm phục của tôi.

Mặc dầu bạn và tôi chọn niềm vui trong ngày như thế nào nhưng việc bạn và tôi chọn phải hợp tình hợp ý mới được đầy nhé.

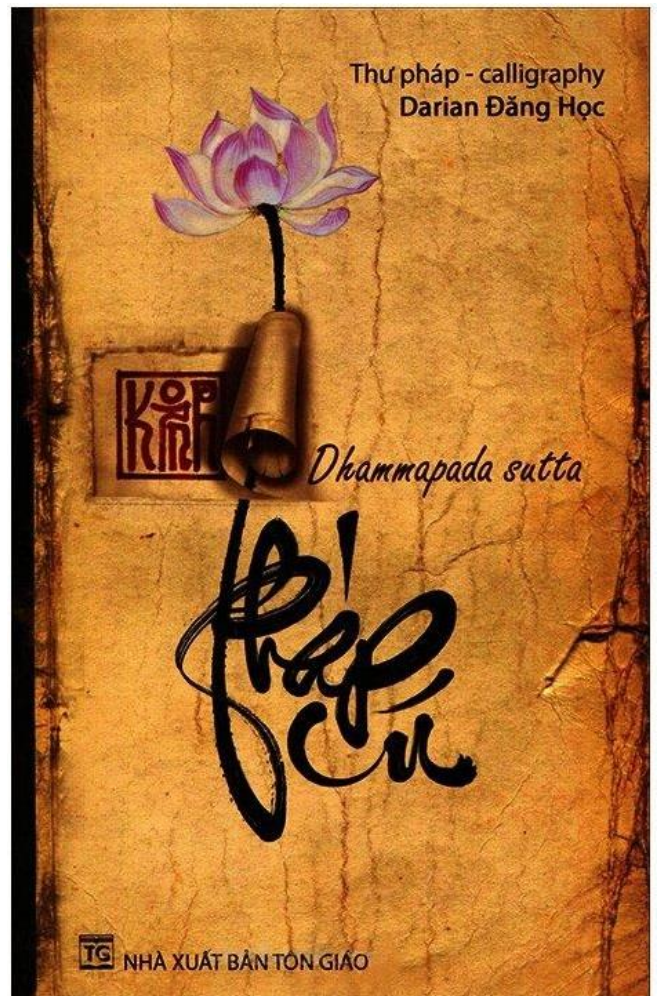
Viết đến đây người viết chợt nhớ đến bài viết Cái Lý Cái Tình mà người viết đã viết từ lâu. Xin mời bạn đọc lại cho vui nhé.

Cái Lý Cái Tình

Con người thường hay nói: làm chuyện gì cũng phải cho hợp lý hợp tình thì mới được kết quả tốt đẹp. Cái Lý thuộc về sự hoạt động của trí óc, cái Tình thuộc về sự rung động của con tim. Người sống nhiều theo tiếng gọi của con tim thường bị chê là con người đa cảm đa tình giống như một vị quân vương nước Anh ngày xưa đã từ bỏ cung vàng điện ngọc để sống với người yêu là một bà đã ly dị chồng. Người sống nhiều theo những suy luận của trí óc lại được khen là con người có lý trí giống như Huyền Trân Công Chúa đã hy sinh tình cảm cá nhân của mình để đổi lấy châu Ô châu Lý ngày xưa.

Mỗi sự chọn lựa đều có giá trị riêng của nó tùy theo hoàn cảnh tình lý riêng của mỗi vấn đề, quan điểm riêng của mỗi cá nhân đương sự cho nên không thể nói rằng ai đáng trách hay ai đáng khen nếu ta không phải là người trong cuộc.

Bây giờ sống trên đất Mỹ, nếu bạn sợ trễ hẹn với “người yêu bé nhỏ” của bạn, nên phóng xe nhanh với tốc độ 100 miles trên xa lộ để có thể đến điểm hẹn đúng giờ. Chẳng may gặp ông cảnh sát lưu thông thì chắc chắn

rằng bạn sẽ nhận một ticket phạt xe chạy quá tốc độ chớ không thể cãi lý rằng bạn đã sống hết mình với tình cảm yêu đương với người yêu bé nhỏ của bạn nên xin được miễn phạt! Ở đây cái Tình phải nhường chỗ cho cái Lý là bạn phải “thượng tôn luật pháp ” trước đã rồi bạn muốn tả tình, tả oán với người yêu của bạn thế nào cũng được sau này!

Ngày xưa, nếu bạn sống ở Việt Nam vào một hai thế hệ về trước và bạn lại là một tiểu thư đài các và được giáo dục là chuyện hôn nhân của con cái là do cha mẹ quyết định sao cho hợp với gia phong, môn đăng hộ đối, thì dù bạn đã thề non hẹn biển với chàng sinh viên ở trọ cạnh nhà bạn thì bạn cũng đành phải cúi đầu vâng lệnh song đường lên xe hoa để “theo những cô áo đỏ” sang... nhà một ông bác sĩ hay một ông kỹ sư mà bạn chưa hề biết mặt biết tên vì ông ấy là “quý tử” của ông bạn của bố mình! Ở đây cái Lý đã thắng cái Tình vì bạn nghĩ rằng cha mẹ lúc nào cũng thương yêu mình và biết nghe lời cha mẹ là hiếu đễ, là hợp lý!

Tuy nhiên ở đời không có cái gì là hoàn toàn tuyệt đối cả, ngay cả luật pháp đôi khi còn có những kẽ hở để cho kẻ gian lợi dụng để thủ lợi hay chạy tội, cho nên vấn đề Tình Lý cũng không có giá trị đúng sai tuyệt đối trong những chuyện bình thường của đời sống hằng ngày của chúng ta vì quan điểm của mỗi người khác nhau, chưa biết rằng ai là đúng, ai là sai khi người viết chợt nhớ đến một câu nói đầy dí dỏm nhưng lại đầy ý nghĩa như sau “Bên kia cầu Công lý đã khác” tùy theo giọng nói và cách nói của mình khi nói lên câu nói đó!

Có một điều người viết vẫn nhớ là ông bà ta đã dạy: “Một trăm cái Lý không bằng một tí cái Tình” khi giao tế xử sự với mọi người trong xã hội. Có nhiều người trong xã hội này thích dùng chữ “**PHẢI**” nhiều hơn chữ “**CẦN**” nên thế giới này vẫn triền miên trong đau khổ. Nếu chúng ta có thể thay thế được những câu: “Tôi phải chiến thắng, tôi phải giàu sang, tôi phải”... bằng những câu “Tôi cần an bình, tôi cần thương mến, tôi cần”, thì thế giới này sẽ thiên đàng hạnh phúc!

Bạn là những người đã có những kỷ niệm vui buồn của một thời đã qua. Bạn là những người trẻ được sinh ra nơi đất Việt nhưng lớn lên nơi xứ lạ. Bạn đã làm được gì cho quê hương đất nước trong quá khứ? Bây giờ chúng ta không thể ngồi trách mắng, đổ lỗi cho nhau vì quá khứ đã qua rồi. Hiện tại là chúng ta có may mắn được sống ở một nơi mà tự do và nhân phẩm con người được tôn trọng, vậy thì những việc làm hướng về tương lai của bạn sẽ như thế nào đây?

Câu chuyện Tình Lý là những chuyện bình thường trong đời sống nhân thế. Con người vẫn luôn luôn cố gắng xử sự, quyết định sao cho các sinh hoạt trong đời sống của mình được hợp tình hợp lý với Thiện Tâm và Nhân Ái. Mùa Xuân đã đến, Ngày của Cha và của Mẹ sẽ đến, chúng ta sẽ cho và sẽ nhận nhiều món quà, nhưng món quà Tình cảm và Yêu Thương vẫn là món quà quan trọng mà mọi người đều mong ước đón nhận nhất bên trong món quà vật chất đang được trưng bày và mở ra trong những ngày quan trọng này.

Xin mượn bốn câu thơ dưới đây làm kết luận cho bài viết những chuyện bình thường Tình Lý này:

Xin chúc Bạn: Thiện tâm luôn tinh tấn

Xin nguyện cầu: Nhân Ái trải muôn phương

Để mọi người sống An Lạc, Yêu Thương !

Thì trần thế sẽ thiên đàng, hạnh phúc!!

Sương Lam

Người viết sống rất lạc quan dù trong thực tế cũng gặp phải những nghịch duyên, phiền muộn. Có mấy ai trong chúng ta mà không gặp những "nghịch duyên" trong cuộc đời trần thế này? Chúng ta phải chấp nhận và cải hóa những "Nghịch Duyên" đó thành "Thuận Duyên" khác tốt đẹp hơn là than trách cho số phận. Bạn đồng ý chứ? Với tâm nguyện đem lại một chút ít bình an tinh thần cho chính mình và chia sẻ sự bình an, lạc quan đó đến bạn bè, thân hữu, người thân kẻ lạ cho nên người viết đã thực hiện mục Một Cõi Thiên Nhân trong cõi thật qua bài viết hằng tuần trên Oregon Thời Báo tại địa phương Portland, Oregon và trong trang nhà của cõi ảo internet mệnh mệnh:

<https://suonglamportland.wordpress.com>

Người viết cũng tập tễnh làm thơ với sự rung động thật tình của trái tim tình cảm của mình, để chia sẻ tâm tình với thân hữu, tuy không nhiều lắm.

Xin mời quý thân hữu cùng sống vui sống khỏe với người viết qua tâm tình được trình bày trong bài thơ Sống Vui dưới đây thay cho lời kết luận của bài tâm tình hôm nay, bạn nhé.

Sống Vui

“Giải kiết! Giải kiết! Giải oan kiết!” *
Bời vô minh, sân hận tạo niềm đau
Càng vầy vùng, càng lại bị vướng vào
Những oán hận, những đau thương, sâu khổ.

Đời trần thế tựa như ngôi cổ mộ
Bị vây quanh ba nghiệp Tham Sân Si
Để cuối cùng còn lại được những gì
Còn chẳng nữa là oan khiên, nghiệp chướng.

Xin người hãy vững tâm chuyển hướng
Đem tin yêu, thương mến đến trần gian
Thay hận sân bằng trí lạc thân nhân
Bỏ ngã mạn, chọn khiêm nhường vô ngã.

Cùng vui vẻ với người quen kẻ lạ
Cùng lực hòa với bạn hữu đồng môn
Cùng thanh thoi thể chất lẫn tâm hồn
Và buông xả những điều phiền muộn.

Hãy dừng lại những tham lam, ước muốn
Vì đó là duyên khởi những ác nhân
Nhân gieo rồi quả sẽ trở khai đàn
Thành nghiệp báo của sáu đường sinh tử.

Quán vô ngã! Xin làm lành lánh dữ!
Quán vô minh! Dứt sạch nghiệp chướng sinh
Quán vô thường! Dầu quyền thế, nhục vinh
Rồi cũng phải ra đi hai tay trắng.

Xin hãy để cái Tâm mình vắng lặng
Đời Có Không, Không Có! Có gì đâu
Dĩ vãng xưa! Ngày chưa đến! Nhức đầu
Đừng nghĩ đến! Hãy sống vui hiện tại!

Vui một phút, nhìn cây Lành kết trái
Vui một giờ, ngắm hoa trở Thương Yêu
Vui một năm, Tâm An Lạc mỹ miều
Vui một kiếp, sống cuộc đời Chân Thiện.

Sương Lam

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 485-ORTB 905-100919)

CHUYỆN XƯA XÓM CŨ

Đạo đó vào khoảng năm 1966 - 1967 là thời kỳ Mỹ đổ quân vào Việt Nam nhiều nhất. Đó là thời kỳ cực thịnh của những người sống dựa vào người Mỹ như nghề làm sò Mỹ, nghề chợ trời buôn đồ PX, làm việc cho các

hãng thầu xây cất, cho Mỹ mượn nhà, nghề bán bar, v. v. và đặc biệt là phong trào lấy Mỹ của các gái bán bar, gái lỡ thời đã đành mà đôi khi còn cả những cô con nhà tử tế nữa.

Năm đó tôi hai mươi tuổi, gia đình ở tận Vĩnh Long, sau khi thi đậu được mảnh bằng tú tài đôi, tôi được cha mẹ cho ra Sài Gòn để tiếp tục học đại học. Tôi có một ông chú nhà ở Tân Định, nhưng nhà chú tôi chật chội lại đông con, thêm nữa chú tôi đã già, tính tính cẩn thận, phép tắc lại hơi lắm lắm. Còn tôi, một thanh niên trẻ, ưa tự do phóng khoáng nên chỉ ở nhà chú chưa đầy hai tháng, tôi đã tìm cách ra ở riêng, lấy có là nhà chú xa trường, và lại tôi cũng cần có bạn bè học chung thì mới tấn tới được. Vì tôi ra ở riêng nên mới xảy ra câu chuyện dở khóc dở cười mà tôi sắp kể sau đây.

Tôi cùng bốn thằng bạn sinh viên cũng độc thân như tôi thuê chung nhau một căn nhà nhỏ ở vùng Cầu Muối, Khánh Hội. Căn nhà này nằm trong một ngõ hẻm thông ra hai con đường, một đầu là đường Trần Hưng Đạo, và đầu kia là đường Cô Bắc tức chợ Cầu Muối. Hàng xóm của chúng tôi đa số là những công, tư chức hạng trung, nghĩa là không nghèo nhưng cũng chẳng dư giả, vì vậy hề có dịp kiếm thêm tiền để bù vào đồng lương cố định hàng tháng thì họ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội. Xóm tôi đã có lác đác vài nhà buôn bán đồ PX và vài nhà đang sửa soạn ngăn phòng ra cho Mỹ mượn.

Tôi về xóm vừa được nửa năm thì xóm tôi có một cặp vợ chồng Mỹ - Việt dọn đến ở. Chồng là một anh chàng Mỹ đen cao lớn dềnh dàng nhưng mặt mũi trông ngây ngô, thực thà. Anh Sam còn trẻ măng, chỉ trạc hai mươi lăm tuổi, anh biết nói ngọng nghịu vài ba câu tiếng Việt. Chị vợ tên Lài cũng phải trên ba mươi tuổi, người lùn tịt, chẳng cân xứng tí nào với anh chồng cao gầy hai thước. Chị vợ thoạt trông đã biết ngay là một ả điếm chuyên nghiệp, chị ta mặt trát bụi phấn, đôi môi dày tô son bóng nhẫy, cặp mắt lá răm một mí, khi cười thì tít lại chỉ bằng sợi chỉ, đa tình phải biết. Chị ta ưa mặc áo mỏng dính, bày rõ bộ ngực thốn thẹn. Thị nói chuyện với chồng bằng cả hai thứ tiếng Anh bồi lẫn tiếng Việt, và hề cứ mở miệng là luôn luôn chửi chồng như hát hay bằng đủ mọi danh từ thô tục nhất. Anh Sam không biết có hiểu hay không, nhưng lúc nào cũng cười hề hề và tỏ ra cung vợ lắm.

Hôm mới dọn đến, cũng theo phong tục Việt Nam, chị vợ dắt chồng đi chào hàng xóm. Đến nhà tôi, liếc mắt sơ qua khung cảnh bừa bộn, ả mỉm cười, hỏi:

- Các anh ở có một mình hả?

Tôi cười:

- Năm mình chứ, bọn tôi năm đứa mà chị?

- Ý em muốn nói một mình là chưa có vợ kia! ả giải thích rồi ồm ờ, như vậy chắc thế nào cũng có nhiều lúc cảm thấy cô đơn lắm phải không?

- Vớ vẩn, không mắc mớ gì tới cô.

Lâm bộp chát liền. ả cười tinh bơ:

- Biết đâu đấy, ở đời có những việc chẳng biết đâu mà nói trước.

Thấy anh chồng đã ra tới cửa, ả quay lại, nháy mắt:

- Lúc nào thằng nhỏ đi vắng, các anh cứ qua nhà em chơi nha

- Không thèm! Tôi buột miệng.

ả trừng mắt, ưỡn bộ ngực ngạo nghễ, nhìn tôi đầy vẻ thách thức:

- Chưa chắc đâu à nghe, để coi!

Nói xong ả ngún ngoáy đi ra. Từ đó ả chiếu cố bọn tôi hơi kỹ, nhưng vì bọn tôi bận học nên chẳng ai chú ý, và lại anh chồng lúc nào cũng kè kè một bên nên ả chưa dờ trò gì ra với bọn tôi.

Thời gian cứ thế trôi qua, không có gì đáng nói nếu không có một hôm Sam đến gõ cửa nhà chúng tôi từ sáng sớm:

- Phan! Anh Phan ơi!

Quên nói để bạn đọc biết là năm đứa chúng tôi tên: Lâm, Ân, Hoàng, Lịch và Phan là tôi thì Sam chỉ gọi được tên Phan vì dễ gọi nhất, ảu cũng là định mệnh, vì vậy nên bốn thằng bạn quý sứ của tôi cứ việc chổng cằm ngủ tiếp và đùn tôi ra mở cửa:

- Nó kêu tên mày mà.

Không được vì chỉ chậm trễ thêm vài phút nữa thì với sức vóc như vậy, Sam đâm thêm vài cú cửa là cửa bật tung như chơi, vì vậy bất đắc dĩ tôi mới ra mở cửa với vẻ mặt cau có:

- Gì vậy? Gì mà mới bảnh mắt ra đã kêu réo om xòm?
- Hello! You đang ngủ hả? Xin lỗi, nhưng vì tôi có chuyên gấp phải đi ngay bây giờ, không chờ anh bạn ngủ dậy được. Sam vừa cười vừa bắt tay tôi, muốn có tiền không?
- Hỏi ngu! Tiền ai không muốn, nhưng là tiền gì chứ?
- Thế này... Sam giải thích, tôi biết anh là sinh viên, tôi biết anh vẫn đi làm thêm, vì vậy tôi đề nghị với anh một việc làm ra tiền, chịu không?

- Cứ nói phứt ra đi, để tôi xem thế nào đã.
 Tôi dè dặt trả lời và bắt đầu sốt ruột không hiểu việc Sam nhờ tôi là việc gì.

- Anh biết lái xe hơi phải không?
- Ừ, rồi sao?

Chẳng có gì lạ, tôi vẫn lái xe taxi đi làm thêm vào buổi tối, ở chung một xóm ai mà chả biết. Sam cười vui vẻ:

- Tốt lắm! Tôi sắp đi hành quân. Hai tuần, ba tuần, có khi một, hai tháng không chừng, tôi mới về. Ở nhà vợ tôi buồn, nó muốn nhờ anh dạy nó học lái xe, cái xe Jeep của tôi ấy mà, anh chịu chứ?

Ồi trời, tôi nghĩ thầm, dạy con quí cái lái xe? Nó bắt hồn bắt xác mình như chơi, không khéo lại ăn đạn của thằng chồng hay ghen này, thôi chả đại...

Nghĩ vậy tôi toan từ chối, như đoán được ý nghĩ của tôi, Sam năn nỉ:

- Tôi trả anh năm ngàn, tiền đây!

Vừa nói Sam vừa xòe cho tôi thấy xấp tiền đã đếm sẵn. Năm ngàn! Một số tiền hơi to đối với tôi thời đó. Năm ngàn! Tôi có thể chi tiêu trong hai tháng mà không phải làm phiền đến cha mẹ tôi. Gia đình tôi tuy không giàu có nhưng cũng đủ để nuôi tôi ăn học mà không phải làm gì cả. Nhưng tôi là một thanh niên thích tự lập, không phải mỗi chút là mỗi ngửa tay xin cha mẹ, vì vậy ngoài tiền học, tiền thuê nhà và tiền ăn hàng tháng do cha mẹ tôi cung cấp, các thứ tiền khác như tiền sách vở, tiền xe cộ và tiêu vặt là tự tôi lo liệu lấy bằng cách đi làm thêm. Sam biết được điều đó và hẳn đề nghị trả tiền cho tôi để dạy vợ hắn lái xe, một công việc dễ ợt lại được trả lương rất hậu. Nhưng dạy một con đàn bà dâm đăng như vợ hắn thật là đùa với lửa, vì vậy tôi ngập ngừng:

- Thôi tôi không dám đâu, tôi không bảo đảm...

Sam hiểu lầm ý định của tôi, hẳn sốt sắng nói:

- Không cần, tôi không cần anh phải bảo đảm rằng vợ tôi sẽ biết lái xe. Chỉ cần anh giúp nó giết thì giờ trong lúc tôi đi vắng, nó không có việc gì làm, nó sẽ đi theo trai, mà tôi, tôi hay ghen lắm...

Ngưng một lát để soi mới nhìn mặt tôi chắc lúc đó trông thộn lắm, Sam nói:

- Tôi biết anh đứng đắn, tôi để ý anh lâu rồi... Tôi biết anh tử tế, vậy anh giúp tôi nhé?

Vừa nói Sam vừa cười và vỗ mạnh vai tôi. Xương cốt tôi kêu lên răng rắc, tôi nhả mặt, hẳn mà nồng nhiệt thêm chút nữa chắc có lẽ tôi đến phải nằm nhà thương mất. Thế rồi không kịp cho tôi trả lời dứt khoát, Sam nhét xấp tiền vào túi áo tôi xong, hẳn vỗ vai tôi thêm một cái bộp và nói:

- Cám ơn anh, anh nhận lời là tôi vui lắm. Bây giờ tôi về nói cho vợ tôi biết.

Hắn hớn hờ ra về, và một lúc sau có tiếng hai đứa nói riu rít ở trước cửa, vợ hắn tiễn hắn lên đường hành quân. Sam về mặt cảm động, hẳn ôm hôn vợ và nhìn về phía tôi:

- Nhé? Tôi nhờ anh đó, bắt đầu ngày mai đi!

Vợ hắn cười toe toét:

- Đùng lo darling ơi! Bắt đầu ngay hôm nay nè!

Vừa nói thị vừa kiễng chân bá lấy cổ chồng, hôn cái choét:

- Thôi đi đi, cút đi cho rảnh!

Sam không giận, hắn nhắc bổng vợ lên, hôn thêm vài cái nữa rồi mới quay bước. Thế là con nai tơ ra đi, con hồ ly ở lại tác quái, và tôi trở thành nạn nhân. Buổi học đầu tiên, thị Lại tiếp tôi trong bộ đồ ngủ mỏng dính, phô ra hết những thứ cần phải che dấu, thị mở đầu:

- Cung thấy thế nào?
- Thế nào là thế nào? Tôi bực mình gât.
- Còn vờ mãi, thấy em thế nào?

À vừa nói vừa nhún nhảy, uốn ngực, xoay vòng vòng, mắt tít lại và cái mông thì ngoáy ngoáy. Tôi nghiêm mặt:

- Đây! Tôi bảo cho nhà chị biết tôi đến đây không phải là để phê bình xem chị đẹp hay xấu...
- Biết rồi khổ lắm nói mãi. Thế... bao giờ mới bắt đầu?

- Chiều mai. Tôi mở cặp lấy ra một xấp giấy tờ đưa cho thị, đây là các dấu hiệu đi đường, chị đọc trước đi, ngày mai mới tập lái.

- Phải tập bao lâu mới xong hả cưng?
- Nhanh hay chậm còn tùy từng người.
- Em chả muốn xong.
- ???
- Vì xong rồi thì em đâu có dịp gần gũi cưng như thế này?

Tôi cau mặt:

- Chị đứng đắn một tí...
- Đứng đắn làm cái giống gì, cưng đẹp trai thấy mẹ nội!

Thị quàng ngay lấy cổ tôi, đè hẳn bộ ngực nóng hổi vào mặt tôi làm tôi bủn rủn cả tay chân, ả hổn hển:

- Cưng biết không? Em mê cưng từ lâu rồi, từ hồi mới về xóm này lận, nhưng thằng khốn nạn cứ kè kè một bên chẳng làm ăn gì được cả. Bây giờ mới có dịp nó đi hành quân, cầu cho nó trúng mìn, trúng đạn, chết cha nó đi rồi em cưới cưng, em thương cưng, chịu không?

Ả vừa nói vừa thờ vừa vòng tay ôm cứng lấy tôi xiết chặt. Tôi hoảng quá, người nóng bừng, run như cây xậy:

- Ô hay chị này làm cái gì kỳ vậy? Có buông tôi ra không?
- Không buông thì cưng làm gì em?

Tôi vừa cào cào, vừa gào lên:

- Đồ khốn nạn, buông tao ra...
- Đồ gà chết! Thứ đàn ông gà chết, có giỏi la làng lên đi?

Tôi thờ hào hển, mặt xanh lét như tàu lá, không biết làm cách nào thoát khỏi tay con quỉ cái, vừa định la lên để hàng xóm tới cứu, thì may quá có tiếng gõ cửa:

- Phan ơi về đi! Có ông già mày lên, đang chờ ở nhà kia!

Tiếng thằng Hoàng, vị cứu tinh của tôi, con quỉ cái đành phải buông tôi ra. Tôi vội vuốt tóc và kéo lại cái áo sơ mi đã xóc xếch, chạy bay ra cửa, thoát nạn! Thằng Hoàng trở mắt nhìn tôi, môi nở một nụ cười mím chỉ rất đều. Tôi nóng mặt, nhưng không biết phải phân trần như thế nào. Thấy kệ nó, tôi nghĩ thầm không có nó có lẽ tôi đã mất cả chỉ lẫn chài. Thôi bình an là quý rồi, mọi chuyện hiểu làm sẽ giải thích sau.

Từ đó tôi thề sẽ không bao giờ bước chân vào nhà con đàn bà dâm đấng đó nữa. Thế nhưng đã chót hứa với Sam rồi, đã lỡ nhận tiền rồi, thì phải hoàn tất công việc dạy nó lái xe nữa chứ? Xong tôi nghĩ chẳng lẽ giữa thanh thiên bạch nhật, giữa chốn đông người mà nó dám “ăn thịt” được tôi? Quả vậy, tôi lựa một bãi tập đông người nhất, vào giờ giặc an toàn nhất, nên ngoài những vờ vĩnh đụng chạm cố ý, ả không dờ trò gì ra được cả. Thị Lài đầu óc dốt đặc nhưng học lái xe lại khá nhanh, mới hơn ba tuần là y thị đã có bằng lái, tôi chấm dứt nhiệm vụ, thoát nợ!

Sam đi hành quân đúng một tháng thì trở về, hần khuôn sang cho năm đĩa bọn tôi hai két bia lon để tạ ơn. Hần hớn hờ tươi cười, cảm ơn rối rít:

- Anh Phan! Anh tốt quá. Cảm ơn anh lắm, vợ tôi cũng cảm ơn anh nữa, nhờ anh mà nó không cảm thấy thời gian quá dài khi xa tôi.

Thằng Hoàng cười đều:

- Phải, nhờ thằng Phan nên vợ anh không cảm năm, bảy cái sừng lên đầu anh.

Tôi tái mặt, nhưng Sam hồn nhiên gật lấy gật để:

- Đúng, đúng đây! Vì nó bận lo tập lái nên làm gì có thì giờ bắt nhân tình với kẻ khác.

Ngưng một lúc như để suy nghĩ, Sam ngập ngừng đề nghị:

- Vì vậy anh Phan này! Vợ tôi nó muốn, nó yêu cầu anh dạy tiếng Anh cho nó, anh bằng lòng không?

Đã có kinh nghiệm, lần này tôi dứt khoát từ chối:

- Tôi rất tiếc không thể nhận lời anh được, tôi không có thì giờ.

Sam năn nỉ:

- Mỗi tuần một buổi thôi mà?

Tôi cương quyết:

- Nửa buổi cũng không được, tôi sắp thi rồi.

Sam buồn rầu:

- Thôi vậy... Anh bận học, tôi đâu có thể ép anh được. Nhưng lúc nào rảnh, anh cứ qua chơi, nói chuyện với vợ tôi cho vui... Tội nghiệp, tôi đi làm suốt ngày, nó ở nhà một mình cũng buồn.

Nói xong, Sam bắt tay chúng tôi ra về. Thằng Lịch nháy mắt cười:

- Sao không nhận lời? Số mày đào hoa lắm đấy con ạ.

Tôi nổi sùng:

- Quý sứ! Có giỏi nhào vô, tao nhường đấy.

Nó le lưỡi rồi chuồn mất. Tưởng thế là yên, nhưng - lại chửi nhưng quái ác - một hôm tôi vừa ló đầu về đến nhà, đã bị thằng Ân chặn ngay tại cửa:

- Mày đi đâu mà mất mặt? Người ta tìm mày từ sáng đến giờ đã ba, bốn lần rồi đấy.

Tôi ngạc nhiên:

- Người ta là ai? Tìm tao có việc gì?

- Cô Lại, cô ấy đang đau nặng, nghe đâu bị thằng chồng đánh đập gì đó...

- Có can chi đến tao?

- Không can chi, nhưng mày cũng nên tội nghiệp người ta một tí.

Tôi cúi:

- Không tội nghiệp gì hết, tội nghiệp mù rồi ai tội nghiệp tao? Mày tội nghiệp mù sao mày không sang?

Ân cười hề hề:

- Rõ thôi! Mày học thuốc nên người ta mới nhờ, tao học văn khoa chả lẽ sang đọc thơ cho nó nghe à? Hay bảo thằng Lâm sang giảng cho nó nghe về vật lý nguyên tử?

Tôi phì cười:

- Ừ nhỉ, mà sao nó không đi bác sĩ?

- Tiền đâu mà đi? Thằng chồng nó ghen, bỏ bê từ lâu, có cho tiền bạc gì đâu. Thôi, mày cũng nên vì lòng nhân đạo, lương y như... kẻ mẫu.

- Tao còn đang đi học, đã thành kẻ mẫu hồi nào?

Tuy miệng tôi nói vậy nhưng trong lòng cũng thấy tội nghiệp, thấy người bị nạn mà không cứu, còn đâu là tinh thần Hippocrates? Thế là lòng trắc ẩn xui khiến tôi nên giúp đỡ kẻ hoạn nạn, và lại nó đau nặng như thế chắc không thể động cựa được, nghĩ vậy tôi mạnh dạn bước sang nhà y thị.

Cửa không khoá, tôi vừa đẩy nhẹ một cái là mở toang, ánh sáng tràn vào buồng ngoài. Buồng trong tối om, thị Lại nằm trên một cái giường kê tận cuối phòng. Tôi cẩn thận, nên để cửa mở toang, nhờ ánh sáng từ buồng ngoài chiếu vào, tôi nhận thấy thị Lại bữa nay không son phấn, mặt mày sưng húp và một vết tím bầm nơi gò má. Thấy tôi, thị oà khóc:

- Thằng Sam nó đánh em đó, nó ghen vì bắt gặp em ở trong khách sạn với ông anh họ.

- Chị có đau lắm không? Có chỗ nào bị gãy xương không? Sam đâu?

Thị vẫn nằm yên trên giường, chặn đắp tới cổ, rên rỉ:

- Nó đi biệt rồi, em nằm liệt giường hơn một tuần nay không dậy được. Đau đầu quá, cứ trông thấy ánh sáng là nhức đầu không thể tả, anh đóng dùm em cái cửa.

Thấy thị có vẻ đau nhiều, tôi quên cả đề phòng nên chạy ra khép cửa, thị nói với theo:

- Anh phải cài chốt lại, khép không, không ăn thua, gió thổi là nó bung ngay.

Tôi cài cửa và quay vào:

- Đã uống thuốc men gì chưa? Bây giờ chị thấy trong người thế nào?

- Thế nào à? Hí hí, cho được cung vào tròng thích không thể tả, khỏi hết bệnh rồi.

Tôi giật thót người, ả ngồi bật dậy nhanh như cái lò xo, mắt ráo hoảnh, những giọt nước mắt cá sấu hồi nãy biến đâu mất. Con yêu tinh đã hiện nguyên hình, nó nhảy phóc một cái đã tóm được tôi, đu ngay lấy cổ:

- Phen này đổ chạy đàng trời. Ha ha ha! Không làm vậy sao bắt được cung? Gớm, làm bộ dữ a!

Dưới sức nặng của ả, tôi ngã phệt xuống giường, ả ôm chặt nghiêng, ép sát bộ mặt phèn phệt của ả vào mặt tôi, ả vừa hôn chùn chụt vừa nói giọng đã đót:

- Nao ơi! Cung dễ thương quá chừng, mê cung chết đi được. Đừng sợ, để em dạy cho, bữa nay em làm... cô giáo!

Tôi ú ớ, xong không thể mở miệng ra được và đầu cứ lắc qua, lắc lại để tránh cặp môi dày và tham lam của con quỷ cái. Nó dùng chiến thuật thần tốc giựt mạnh một cái, chiếc áo sơ mi của tôi đã đứt hết cúc. Tôi vừa sợ vừa tức, luống cuống mãi mới túm được tóc thị giựt thật mạnh, bị đau, ả buông lời tay ôm, thừa dịp tôi tống cho ả một đập, ả ngã bấn xuống đất. ả không giận mà còn cười sằng sặc:

- Hi hi hi, trông cung tức cười quá, coi ngộ quá đi mất! Em mê những con nai tơ như cung lắm. Cung có biết càng làm vậy trông cung càng hấp dẫn không? Tới đi bác tài! Đã bảo đừng sợ mà...

Bỗng ả ngưng bật vì có tiếng đập cửa:

- Mở cửa, mở cửa mau Lài ơi!

Tiếng anh chàng Sam... Thôi chết rồi, trời xui đất khiến làm sao mà hấn lại trở về đúng lúc này, tình ngay nhưng lý gian làm sao mà chôi cãi? Ai thấu cho nỗi oan của tôi hả trời? Phen này chắc tránh không nổi cái chết. Tôi run lẩy bẩy nhìn quanh tìm chỗ trốn, thị Lài mặt cũng tái mét, đảo mắt thật nhanh rồi chỉ cái tủ áo lớn, tôi chui tọt ngay vào. Bên ngoài Sam đấm cửa rầm rầm, thị Lài kéo vội tấm khăn giường cho thẳng rồi háng giọng:

- Từ từ đã nào, làm gì nhặng lên, người ta đang ngủ.

Nói xong ả xô chân vào dép, lẹ xẹp ra mở cửa. Sam ủa vào nhà như một con lóc, hấn bẻ bồng vợ lên, xàng quay một hồi rồi mới đặt xuống, miệng ríu rít:

- Nhớ Lài quá, không xa Lài được. Hứa với tôi đi! Đùng đi với ông anh họ nữa.

Thị vùng vằng:

- Đánh người ta gần chết rồi còn... Sao không đi luôn đi?

- Thôi mà, tại tôi ghen quá. Sam dỗ dành, đề tôi sẽ đền bù cho em, tôi sẽ cho em thật nhiều tiền.

- Tiên nhân mày, bây giờ mới đưa. Tiên đâu? Đưa ngay đi rồi muốn gì hãy nói.

Sam cười hề hề:

- Thong thả, đợi tôi lấy quần áo đi tắm cái đã.

Nói xong hấn dợm bước về phía cái tủ áo, Thị Lài hốt hoảng:

- Đùng, đùng...

Xong không kịp, Sam đã kéo toang hai cánh cửa tủ và một cảnh dờ khóc dờ cười hiện ra: một thằng đàn ông đang đứng trong đó, ngực trần, áo đứt hết cúc, tóc tai bù xù ướt nhep mồ hôi, vừa vì sợ, vừa vì bị đứng quá lâu trong tủ kín, đôi mắt lác thần, và mặt thì trắng bệch không còn một hạt máu. Sam khựng lại, hấn trở mắt nhìn, rồi dơ tay khều nhẹ một cái, tôi đã rớt ra khỏi tủ. Hấn tóm lấy tôi, nhẹ nhàng như chú Kỉng Kong tóm một con chuột cống, đặt xuống đất, hấn ngấm nghĩa tôi một lúc rồi chọt phá ra cười. Hấn cười hồng hộc, cười sảng sặc, tiếng cười nghe thật rùng rợn. Tôi bủn rủn đứng không muốn vững, miệng lắp bắp:

- Anh Sam! Anh nghe tôi nói... Anh... anh phải để tôi giải thích...

Sam vẫn cười sặc sụa, hấn xua tay lia lịa:

- Khỏi, khỏi cần giải thích, tôi hiểu cả rồi.

Tôi càng run bắn, nghĩ thầm hấn hiểu mà hiểu thế nào chứ? Trời ơi! Hấn sắp dờ trò gì đây? Hấn sắp làm gì tôi bây giờ? Tôi rùng mình nhìn thân hình nặng 350 pao của hấn. Còn tôi, một tên học trò trời gà không chặt, chỉ cần xoi của hấn một đám, một đám thôi cũng đủ về châu ông bà gấp. Thôi rồi, đời mình sắp chấm dứt tại đây, nghĩ thương cha thương mẹ rồi tự giận mình, khi không lại nghe lời xúi dục của thằng Ân để tự rước lấy một cái chết lãng nhách.

Sam từ từ bước về phía tôi, tôi sợ hãi lùi dần, lùi dần... Sát vách tường, không thể lùi thêm được nữa, tôi nhắm mắt chờ số phận. Sam bẻ bồng tôi lên, hấn bồng tôi nhảy tung tung, vừa cười thật lớn:

- Ha ha ha! Anh hóa trang giỏi lắm, coi giống hết sức!

- Ồ... à... giống cái gì?

Sam nắm lấy tay tôi xiết chặt, giọng cảm động:

- Tôi hiểu rồi, anh tốt lắm chưa ai tốt như anh. Thấy tôi bỏ đi, anh sợ vợ tôi buồn bỏ nhà theo trai, anh làm hề chọc cho nó vui, anh chui vào tủ dọa ma nó. Ha ha ha! Anh giống lắm, trông anh giống hệt cái xác chết.

Hấn quay sang vợ:

- Có phải không em cưng?

Con dâm phụ từ đầu màn kịch chỉ đứng chôn chân một chỗ, mặt tái như gà bị cắt tiết, bây giờ cũng đã hoàn hồn trở lại, nó nhảy ngay đến bá lấy cổ chồng hôn chùn chụt, miệng liên thoảng:

- Darling đoán giỏi quá.

Màu hồng đã trở lại trên mặt tôi, chưa bao giờ tôi thấy anh Sam ngây thơ và đáng yêu như lúc đó, tôi thành thật:

- Anh Sam! Tôi thương... hại anh lắm.

Sam nhè nhẹ xô vợ ra, hấn vỗ vai tôi niềm nở:

- Tôi biết, tôi biết... Như vậy nhé, để ăn mừng ngày tôi trở về làm hòa với vợ tôi, chiều nay chúng ta đi nhậu, tôi mời, OK?

- OK!

Phải đấy, tôi nhủ thầm, phải đi nhậu chứ, phải ăn mừng tôi thoát chết trong đường tơ kẽ tóc. Cám ơn trời Phật, cám ơn anh Sam ngây thơ của tôi.

Tết năm đó, Dũng, Hoàng, Ân đều về quê cả, chỉ còn tôi và Lịch ở lại nhà trọ. Lịch ở lại Sài Gòn để lo đám hỏi với người yêu của nó, còn tôi phải ở lại để chuẩn bị cho ngày thi thực tập vào mừng tám Tết.

Chiều ngày 30, trời đã chạng vạng tối, tôi đang sửa soạn để nấu nướng thì có tiếng gõ cửa. Như mọi ngày, giờ này là giờ Lịch về, nên tôi rửa tay và vội vã ra mở cửa, nhưng không phải Lịch mà là thị Lài, thị chạy tuông vào nhà, thở hổn hển, nói líu cả lưỡi:

- Lạy anh cứu em! Nó mà bắt được em bây giờ thì nó giết em chết. Tại nó bảo nó đi vắng một tuần, mà mới ba ngày đã mò về...

Thế rồi không kịp chờ xem tôi có đồng ý hay không, thị đã chạy ào vào phòng tắm, đóng cửa thật chặt. Tôi đứng như trời trồng, chưa kịp có phản ứng gì thì Sam đã lù lù hiện ra ngay cửa, hấn gầm lên:

- Có con Lài ở đây không?

Tôi lấp bắp:

- Không có, làm gì có, mà chuyện gì vậy?

- Nó phản tôi, con điếm, nó cứ rình tôi đi vắng là ngủ với trai. Có người bảo tôi nó đang ở nhà anh?

Tôi ấp úng chối:

- Không, tôi nói không có thật mà.

Sam cười gằn:

- Để tôi đi xét cái đã.

Hắn hùng hổ đi khắp các phòng, mở tung các cửa, mở tung các tủ áo, nhòm cả vào gầm giường.. Không thấy gì hết, hắn lù lù đi xuống bếp... Tôi sợ quá, trống ngực đánh thùm thụp, vì phòng tắm, phòng vệ sinh đều ở cả nhà bếp. Sợ quá hóa liều, tôi dơ tay cản hắn lại:

- Anh không có quyền xét nhà tôi.

Sam gạt tay tôi ra, hấn phăng phăng tiên đến trước cửa phòng tắm. Chợt hắn cúi xuống nhặt lên một cái gì...

Tôi giật thót người. Trời ơi! Một chiếc giày cao gót! Nhưng không giống như chiếc giày của cô bé Lộ Lem trong truyện cổ tích đời xưa, chiếc giày của con khốn nạn đang đem họa đến cho tôi, và cả cho nó nữa. Có bút nào tả xiết nỗi kinh sợ của tôi lúc đó? Tôi đứng ngay đơ như trời trồng, cổ họng tắc lại. Sam làm lý cầm chiếc giày lên ngắm nghía:

- Quả tang, hết chối né?

Miệng tôi cứng ngắc không nói được, Sam ưỡn lưng đùn tôi lên nhà trên. Tôi đi theo tay đẩy của hắn như một thằng người máy, một tên tử tù đi theo cai ngục dắt đến máy chém. Sam ấn tôi ngồi xuống ghế, cười gằn:

- Hừ, còn dấu điếm mãi! Anh không thật thà... Hả? Trả lời cho tôi biết cái gì đây?

Hắn dơ chiếc giày ngang mặt tôi, dứ dứ vài cái. Cố gắng lắm tôi mới mở miệng được, nói cà lăm:

- Anh Sam! Thật, thật... tình... Tôi, tôi... không... không... không...

Hắn chợt phá lên cười, nheo mắt:

- Tôi biết, tôi hiểu hết. Anh không muốn tiếp tôi vì đang có bạn gái trong nhà? Anh cho rằng tôi phá đám, nên anh cau có với tôi. Anh xấu tính lắm...

Thở đến phào một cái, đưa tay lên chặn ngực cho tim bớt đập, tôi cười gượng:

- Thật chẳng có gì đâu được anh.

Sam nhìn tôi nháy mắt, giọng riều cợt:

- Tôi cũng ghét có người phá đám.

- Vậy anh bạn thông cảm?

Sam cười, đưa tay ra bắt:

- Thông cảm chứ, ngày cuối năm mà. Thôi tôi về nhen, chúc anh vui đêm nay.

Tiền hắn ra khỏi cửa, tôi còn bàng hoàng không hiểu sao mình lại thoát chết lần này, mặc dù quả thật là oan Thi Kính. Con khốn nạn vừa chui ra khỏi phòng tắm đã chạy lại quẹt má tôi mà rằng:

- Bớ cung, lai tính, lai tính! Thằng nhọ đi khỏi rồi, đừng sợ.

Tôi rùng mình, ra khỏi cơn bàng hoàng. Nhìn con khốn nạn đang sửa tóc, sửa tai, tôi không dám được con giận, chỉ tay ra cửa, quát lớn:

- Cút ngay!

- Cút thì cút chứ, làm gì dữ vậy?

Nó chu mỏ hôn gió đánh chụt một cái, rồi ngoe ngoáy đi ra. Tới cửa, nó còn quay lại hện với:

- Mai thằng nhọ phải vô cắm trại, lần này thì chắc chắn trăm phần trăm, em sẽ sang chúc Tết cung.

Tôi thót tim. Ôi mẹ ơi! Nó dọa hay thật thì tôi không biết, nhưng ở đây nguy hiểm quá, bởi vì nếu mai không sang, thì một, hoặc một ngày nào đó nó cũng sẽ sang... Nếu có cuộc đụng độ lần nữa thì tôi chết là cái chắc, bởi vì may mắn đâu có quá tam ba bận? Chốn này không phải là nơi an toàn nữa rồi, không thể ở thêm một ngày nào nữa.

Sáng sớm hôm sau, khi tiếng pháo của ngày đầu năm còn đang nổ đi ùng, tôi lẳng lẳng gói ghém tất cả sách vở, quần áo, rồi không có thì giờ giã từ bà con lối xóm, tôi dông một mạch đến nhà chú tôi, nói là để ăn Tết với chú, tôi ở lý nhà chú tới ra giêng, mới nộp đơn xin vào trọ học tại Đại học xá Minh Mạng. Sau này ngẫm lại mới thấy số tôi xem vậy mà còn hên, vì đã không bỏ mạng sau ba lần xém chết.

Phương Lan

Truyện này được trích trong tập truyện Anh mới biết yêu lần đầu của Phương Lan (dưới tựa đề Xóm Cầu Muối)

<https://www.youtube.com/watch?v=fhxppp1a1vs&feature=youtu.be>

Em Oi... À...!

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

Mê bơi lội, lộn nhào
Ngại công kênh vương bận
Anh quên mặc áo phao
Roi biển tình chết đuối

Cứu!

Á Nghi, 15.10.2019

1 - VẾT TÌNH

Vô tình tìm thấy vết tình
Trên tờ lịch cũ ghi Quỳnh nở hoa
Trà sen chen vị đậm đà ...
Hương tình thoảng chốc môi hoà giao môi

2 - CONG MI

Chiều, mây lãng mạn chợt về
Hoàng hôn cuộn nắng mang hè giấu đi
Tôi còn trọn khối tình si
Giấu sâu che chắn... cong mi đóng rào

3 - MƯA NGÂU

Người xa tình héo lắt lay
Đêm thêm gió khóc... lá ray rút sào
Vẫn hoài câu hỏi người đâu?
Thu vừa gõ cửa mưa Ngâu ngập hồn

Kiều Mộng Hà

Oct-05-2019

AI SẼ?

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm CHÂN TRỜI
THƠ của Trúc Lang-Vĩnh Đỗ:

“Không gian xám tưởng chừng từng mảnh vỡ
Hư vô tan vãi ánh sáng hư hao”

Trích tuyển tập Ý NGA VÀ MÙA THU.)

*

Ngày xông xáo chia ngọt ngào hoàn hảo,
Đêm đắng cay thương khổ não đồng bào
Mùa thu nào “cách mạng”* cướp lao xao
Rõ chồn cáo mùa thu này: tử đạo*!

Nghe tâm não xốn xang trước tàn bạo
Thơ ghen ngào nhìn lệ, máu, dân đau
Thế hệ sau ai lãnh đạo phong trào
Tìm chính đạo* cùng đồng bào khởi nghĩa?

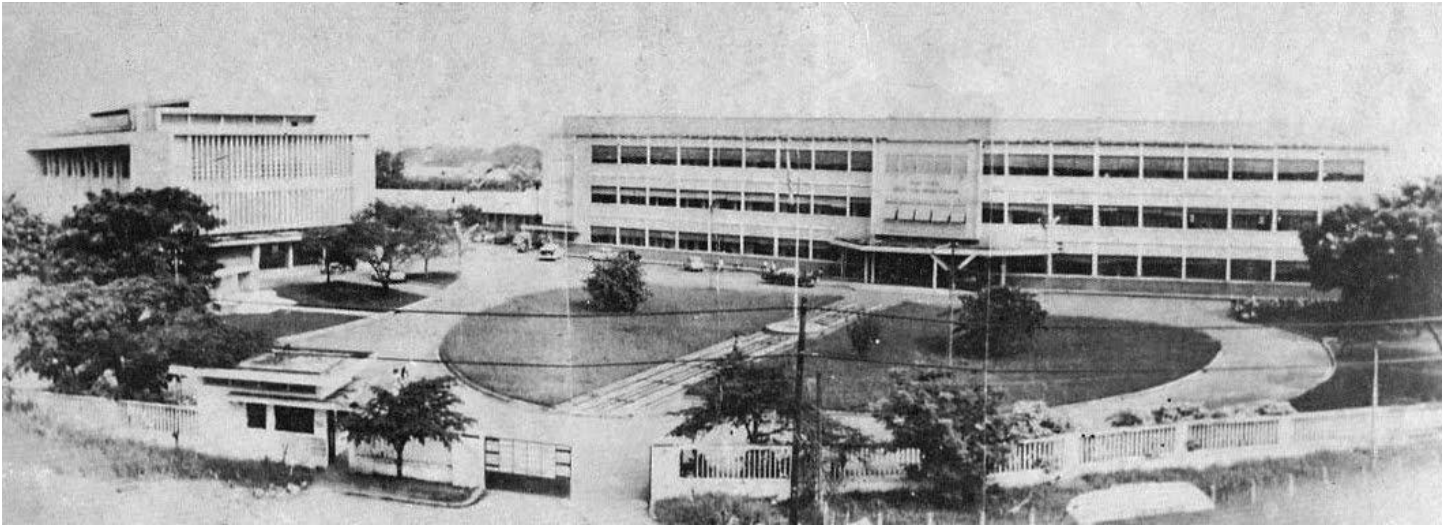
Ai tranh đấu cứu Nước Nhà hiệu quả,
Chọn tinh hoa biết biến hóa, dung hòa,
Đẹp nguy tà, đường chân chính mở ra,
Bình thiên hạ, khúc Thái Hòa nhạc nhả?

Ý Nga, 13.10.2019

*Đạo: đường

*Cuộc Cách Mạng mùa thu Hà Nội 1945 và những trò gian xảo của Việt Minh

Một Thuở Sinh Viên Học Viện Quốc Gia Hành Chánh

Tuần qua, người viết đã viết tâm tình của một nữ học sinh trường nữ Trung học Gia Long qua bài viết "Về Mái Trường Xưa Gia Long". Tuần này, người viết xin được viết tâm tình của một nữ sinh viên Học Viện Quốc Gia Hành Chánh, cho trọn bộ phim truyện 2 tập về đời thư sinh áo trắng của người viết, bạn nhé. Hy vọng qua hai bài tâm tình này, bạn cũng sẽ thấy mình thấp thoáng đâu đây. Cũng vui thay!

Portland bây giờ là tháng Mười, trời đã sang thu. Trên đường đi đến nhà cô cháu nội Mya, người viết đã thấy những cây phong đã bắt đầu đổi màu. Có cây lá đổi sang màu đỏ, có cây lá đổi sang màu vàng. Lá chưa rụng nhiều nhưng tôi cũng thấy thoáng một vài chiếc lá rơi. Tôi cảm thấy buồn buồn. Hình như mùa thu muôn đời vẫn là mùa của nhung nhớ, mùa của kỷ niệm.

Hôm qua đi tìm tài liệu viết bài cho tuần này, tôi tìm lại được quyển Kỷ Yếu Quốc Gia Hành Chánh 1952-1975 do Tổng Hội CSV/QGHC (1997-1999) ấn hành dày 353 trang với 3 phụ trang hình ảnh sinh hoạt của các hội CSV/QGHC Hải Ngoại. Từng trang rồi lại từng trang, hình ảnh của các vị giáo sư của trường, cảm nghĩ và hình ảnh các bạn đồng môn lần lượt hiện ra dưới mắt tôi. Bây giờ kể còn người mất, thật rất xúc động, bùi ngùi. Người viết còn tìm thấy được Đặc San khóa 12 QGHC (1967-2003) do Ban Điều Hợp Đặc San Khóa 12 ấn hành với sự đóng góp hình ảnh, bài vở của hầu hết những khuôn mặt quen thuộc của khóa ĐS 12 trên đất Mỹ, Canada, Úc và các nơi khác. Dĩ nhiên, đối với người viết, Đặc San khóa 12 này quan trọng và đầy tình cảm hơn vì người viết là một thành viên trong Khóa ĐS 12 này. Người viết đã góp mặt góp lời cùng các bạn đồng môn thân mến cùng khóa học với tôi với 3 bài viết, một bài thơ, các hình ảnh kỷ niệm đám cưới của tôi, hình ảnh các sinh hoạt họp mặt ở hải ngoại, ở quê nhà với những tấm hình đen trắng nay đã tróc màu hay hình màu đẹp đẽ được gỡ ra khỏi album gia đình tôi để chung góp lại với các bạn bè khác thành một kho tàng kỷ niệm vô giá.

Bài viết mà tôi tâm đắc nhất là bài "Những Người Đẹp Của Khóa ĐS 12" kể lại từng đặc điểm của 15 người đẹp "hoa lạc giữa rừng gươm" trong khóa học của tôi.

Người viết sẽ kể cho Bạn nghe một phần tâm tình về Những Ngày Tháng Cũ được trình bày trong bài viết Những Người Đẹp Của Khóa ĐS 12 của tôi đăng trong Đặc San này nhé.

Những Người Đẹp Của Khóa Đốc Sự 12

Lịch sử Trung Hoa đã có "Tứ Đại Mỹ Nhân: Chiêu Quân, Tây Thi, Dương Quý Phi, Điêu Thuyền" với nhan sắc "chìm sa, cá lặn, hoa nhường, nguyệt thẹn" thì Khóa Đốc sự 12 của tôi cũng có "Thập ngũ mỹ nhân", nhan sắc cũng "tuyệt vời và hợp nhãn" đối với ít nhất là một người và người ấy không ai khác hơn là "ông xã nhà tôi" của quý bà có chồng và là "người yêu của tôi" của quý bà với mối tình "Amour Platonique"? Còn quý bạn muốn chấm điểm "người đẹp" theo tiêu chuẩn như thế nào thì "tùy hỷ công đức" vì "bá nhân bá bệ, trăm người trăm ý" mà lị!

Khóa Đốc Sự 12 của tôi nhập trường vào tháng 9/1964 và tốt nghiệp vào tháng 12 /1967 với 15 người đẹp "hoa lạc giữa rừng gươm" trong đám 89 vị "anh hùng hảo hán" sinh viên QGHC. Đúng như lời báo cáo của một anh cựu sinh viên (CSV) trong Kỷ Yếu QGHC 1952-1975 đây là một khóa rất đặc biệt vì là khóa đầu tiên mở ngày thi tuyển chậm sau ngày thi Tú Tài 2 nên có nhiều vị "nữ tân khoa trẻ đẹp Cô Tú 2" có cơ hội tranh tài với quý anh hùng hào kiệt, trong đó có tôi, và cũng nhờ thế mà hôm nay tôi mới được hân hạnh giới thiệu những người đẹp của khóa Đốc Sự 12 đến với các bạn.

Chúng tôi, những người đẹp của thế kỷ 20, không phải như nàng Kiều Nguyệt Nga của cụ Nguyễn Đình Chiểu mà Lục Vân Tiên phải "lẹ làng" thốt lên khi mới gặp lần đầu tiên:

"Khoan khoan ngồi đó chờ ra,

Nàng là phận gái, tôi là phận trai!!"

Chúng tôi một khi đã điền đơn dự thi vào trường QGHC là đã mang một hoài bão:

"Phấn son kia dầu chút phận đàn bà,

Xin cũng được góp phần yêu Tổ Quốc"

(Thơ Sương Lam *)

Khóa học Ban Đốc Sự chia làm hai ban: Ban Hành Chánh và Ban Kinh Tài.

Ban Hành Chánh, đã có 8 vị "nữ lưu" muốn đem tài sức của mình "so tài" với các vị Phó Quận Trưởng tương lai, khi tốt nghiệp.

Ban Kinh Tài, không hiểu quý vị “Kinh tế gia ” này thích "giữ tiền " hay "tiêu tiền" hay muốn nắm giữ chức "Bộ Trưởng Tài Chánh" mai sau nên đã chọn ban Kinh Tài làm nơi để "văn ôn võ luyện" cho thành người tài giỏi. Trường phái này có “Thất Nương Tỷ Muội”, trong đó có người viết.

Anh bạn Minh Tâm của tôi đã viết: “So với các khóa khác, khóa ĐS 12 có số nữ sinh viên đông đảo nhất. Dĩ nhiên tất cả các “người đẹp” này đều đẹp cả, và không ai nghi ngờ gì điều ấy. Tuy nhiên trong số đó, có một người đẹp đã gây nhiều huyền thoại nhất, liên hệ đến bản tình ca *Diễm Xưa* của một nhạc sĩ nổi danh thời bấy giờ...” trong trang Những Đặc Điểm của Khóa ĐS 12”.

Đọc đến đây, có lẽ quý bạn đã đoán ra là ai rồi nhỉ? Muốn tìm hiểu “đặc điểm” của 15 vị nữ lưu này như thế nào, quý bạn ráng tìm cho ra được Đặc San Khóa 12 QGHC này nữa hay trong "tàng kinh các" của người viết cho thêm phần hấp dẫn để đọc nhé, chứ người viết không dám tiết lộ gì thêm ở đây nữa để khỏi bị rầy. Smile!

Người viết chỉ dám tiết lộ sơ sơ một tí tí về mình mà thôi để quý bạn đọc cho vui nhé. Mời bạn đọc nhé.

“Bây giờ lại kể qua đến "*Thất Nương Tỷ Muội*" của ban Kinh Tài, những người thích tiêu tiền và giữ tiền giúp cho "ông xã"?

... Đứng cuối bảng danh sách "seven up " này là người viết, người đẹp thứ bảy của Ban Kinh Tài, tên là NNS. Người viết may mắn không phải là "Em là cô gái trời bắt xấu" như nhà thơ Lê Khánh đã làm thơ ngày xưa và cũng không phải là "Em là cô gái trời cho đẹp" như Miss USA ngày nay, như thế có nghĩa là "nhân sắc cũng thường thường bậc trung" mà thôi? Được như thế cũng là mừng lắm rồi!

Ngoài ra, người viết cũng được "các anh bạn quý sứ" ngày xưa tặng cho một cái “nickname” là Sương Mangala vì giống “movie star” Ấn Độ. Cũng mừng thôi vì như thế cũng được coi như là "người đẹp" rồi vì giống tài tử điện ảnh chứ bộ! Smile!

Ngày xưa trong "đám con gái xuân xanh ấy" người viết là người "Có kẻ theo chồng bỏ cuộc vui" đầu tiên làm cho nhiều anh bạn ngày xưa đã lờ "khi tan trường về anh theo Sương về" phải ngạc nhiên, đau buồn vì "hoa đã có chủ rồi"!

Khi làm ở Bộ Xã Hội, văn phòng Sở Trợ Cấp của người viết là nơi dừng chân của các anh Trưởng Ty Xã Hội về công tác ghé qua uống cà phê, tán chuyện gẫu. Các sư huynh, sư đệ của các khóa ĐS10, ĐS11, ĐS13, ĐS14, ĐS15 từng làm Trưởng Ty Xã Hội: TTH, BCA, PCT, NDC, ĐVC... có còn nhớ đến "những ngày xưa thân ái" ngồi uống "cà phê gốc me" Bưu Điện cũ không?

Bộ Xã Hội là nơi "qui tụ quần hùng" của sinh viên QGHC nhiều nhất, trong đó có anh TQH, Cao Học 2, GD Nha CTXH, chị NTH, Chị BD, Chị MT, chị BC, chị PTS và còn nhiều anh chị khác nữa.... Người viết cũng từng là... "ngôi sao sáng" của Bộ Xã Hội, người "thủ quỹ" được bầu với đa số tuyệt đối nhờ cái tài "tính tròn", là "Bà Tùng Long" chuyên "gỡ rối tơ lòng" cho người khác (còn chuyện của mình thì "chỉ rối tùm lum" và tự gỡ một mình). Ôi! Qua rồi những kỷ niệm thân yêu ngày cũ!

Bởi thế bài hát *Ngày Xưa Hoàng Thị* và bài hát *Nỗi Lòng* là hai bài hát mà tôi yêu thích nhất vì hai bài hát này đã gợi nhớ gợi thương trong tôi những ngày hoa mộng cũ của đời sinh viên HVQGKC.

Ngày Xưa Hoàng Thị

“Em tan trường về
Anh theo Ngọ (Sương) về
Chân anh nặng nề
Lòng anh nức nở
Mai vào lớp học

Anh còn ngần ngợ ngần ngợ.

Em tan trường về
Mưa bay mờ mờ
Anh trao vôi vàng
Chùm hoa mới nở
Ép vào cuốn vở
Muôn thuở còn thương còn thương...”

Mời xem

Youtube NGÀY XƯA HOÀNG THỊ - ĐOAN TRANG

https://www.youtube.com/watch?v=72_kSA8QI0g

Nỗi Lòng

“Yêu ai, yêu cả một đời
Tình những quá khát khe khiến cho đời ta
Đau tủi cả lòng vì yêu ai mà lòng hằng nhớ...”

Mời xem

Youtube NỖI LÒNG (Nguyễn Văn Khánh) - Sĩ Phú - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=fXruAId7Z5k>

Khi nào có “yên sĩ phi lý thuận” (inspiration) người viết sẽ tâm tình thêm vài chuyện học trò ngày tháng cũ cho Bạn nghe nhé. Hãy ráng chờ nha!

Viết đến đây tự nhiên người viết nhớ đến bài viết *Xin lại Chào Nhau* của bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc (ĐHN) và thấy hay hay với 4 câu thơ của Bùi Giáng và cảm nghĩ của tác giả ĐHN:

“*Xin chào nhau giữa con đường*

Mùa xuân phía trước miên trường phía sau

Tóc xanh dù có phai màu

Thì cây xanh vẫn cùng nhau hẹn rằng...”

(Bùi Giáng)

Người viết lại nhớ là đã đọc ở đâu đây câu văn dưới đây:

“*Cuộc sống có ba điều hạnh phúc: có ai đó để yêu thương, có việc gì đó để làm và có cái gì đó để hy vọng.* (Khuyết Danh)

Như vậy là quý độc giả và người viết, chúng ta đã được yêu thương rồi, như vậy có thể được xem như là người có hạnh phúc rồi đấy nhé. Bạn vui và bằng lòng chứ nhỉ?

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 484-ORTB 904-10219)

LÀM QUEN

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm “CHÂN TRỜI THƠ”
của Trúc Lang-Vĩnh Đỗ.
Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

ĐỪNG

(Cảm tác nhân đọc thi phẩm CHÂN TRỜI THƠ của Trúc
Lang-Vĩnh Đỗ.
Trích tuyển tập Ý NGA VÀ MÙA THU.)

*

Mắt non nớt, em nhìn anh đậm lợt,
Có thấy chẳng già dặn tuổi sáu mươi,
Có đáng yêu khi anh chọc em cười?
Tuổi thu tới vội vàng như men rượu!

Mới tươi rồi màu nho tươi, đã vội
Vội ngọt ngào hóa men đắng nồng hơi
Ham rong chơi nên cần cối lờ thời
Em bác ái xin từ bi cứu với!

Nhé!

Á Nghi, 3.10.2019

Vãn Thu

Ngày thơ tôi ngắm trăng rằm
Lòng sao ngậy ngát ánh vàng trăng thu
Hỏi Cha hỏi Mẹ là sao
Mười lăm mười sáu trăng tròn... thơ ngây?

Hôm xưa sao quá yêu đời
Thu đi trở lại lá rơi vẫn vàng
Vàng thu tôi thích lang thang
Đến ngày khôn lớn... ngỡ ngàng nhớ thu.

Ôi sao! Thu vẫn diễm kiều
Yêu thu lá đỏ lá rơi chiều vàng
Ngẩn ngơ đẹp quá! Bàng hoàng!
Cám ơn tạo hóa thu vàng, thu ơi!

Hôm nay tôi vẫn yêu đời
Mai sau chẳng nữa tuổi rồi đến thu
Lá vàng rơi rụng lối thu
Mỗi thu vẫn nhớ... thiên thu...vẫn chờ.

Đêm thu trăng sáng lung linh
Lòng tôi rộng mở lặng thình nhìn trời
Ô hay! Hằng quá cô đơn
Để tôi tìm Cuội van lơn chàng về.

Trong thu tôi thấy chiều vàng
Sáng trăng lá đỏ muện màng đêm nay
Đưa tay Cuội níu cành cây
Giã từ chôn cũ đã bay về Hằng.

Đêm nay tôi ngắm vàng trăng
Người xa vội vội mắt vương màu buồn
Tôi đem trăng sáng vào hồn
Vãn thu... vẫn nh ... vẫn nguồn... thơ ca

Thu Hương

(Một mùa thu mới mất cả Ba Mẹ)

*

Khóa im im trong tim “*sức tức giận*”
Đến một ngày không còn chỗ chứa thêm
Cô ơi cô! Ngủ tạng* cũng rữ mềm
Thật nguy hiểm nặng nỗi niềm rồi rằm!

Đừng chìm đắm trong sân si đen sẫm
Chịu tối tăm quên cả ngắm trăng rằm
Giận trăm năm còn chi đẹp trong tâm?
Họ xin lỗi thì hãy cười tươi thắm!

Hoa nở rộ cả mùa hè nắng ấm
Cô không ra mà ngắm, đã lỗi lầm.
Chừ thu sang, rừng trở đỏ, vàng, cam...
Cúc từng cụm đang chờ cô đẹp lắm!

Vẫn tồn tại Đóa Sen Lòng sâu thẳm
Những rối ren hãy ru nó vào thiền
Trước nhỏ nhen: đức Vô Nhiễm luyện rèn,
Cứ tự tại, an nhiên mà vui sống!

Ý Nga, 4.10.2019

*“*Sức tức giận*”: chữ của Trúc Lang-Vĩnh Đỗ
- Ngủ tạng: 5 bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người, gồm: **tâm (tim), can (gan), tỳ (lá lách), phế (phổi) & thận (cật).**

NHỎ BỎ RỒI TRÔNG!

(Trích tuyển tập thơ văn QUỐC HẬN.)

*

Cộng vào miền Nam
Thơm, đẹp nhỏ bỏ
Trông tốt lam nham
Thuốc Nam, khoai, đậu...

Vô sản làm giàu
Ăn trên, hưởng trước
Đói, khát, đốn đau
Còn lại cả nước!

*

Xúm học làm sang
Khi thành trưởng giả
Nhà cửa giát vàng
Đậu, khoai... nhỏ sạch!

Thức ăn đầy mồm,
Đất đai trâu tằm
Lại trông đẹp, thơm,
Khoe toàn vàng bạc!

*

Dâng đất, bán dân

TRÔNG RA RỒI VÚT!
(Trích tuyển tập thơ văn QUỐC HẬN.)

Thanh long xuất cảng sang Tàu
Chôm chôm, chuối, mít cũng hầu theo đuôi
Thêm xoài, vải, nhãn... eo ơi
Chen bên dưa hấu nằm phơi nắng chờ
Nóng hằm hập, lắm nguy cơ
Trái cây hư hỏng? Đàng lờ nông dân!
Ý Nga, 1.10.2019

Cộng theo giặc Hán
Hết cựa tới tân
Nói dòng vô sản!

Phá bỏ bình an
Thay bằng ta thán
Đêm mãi chưa tàn
Ồi con Quốc Nạn!
Ý Nga, 1.10.2019

Hình Như Là Mùa Thu

*Nắng tương tư đùa ngang chồi biếc
Lá trên cành nuôi tiếc đứng im
Có phải mùa, tôi vẫn đi tìm
Tình thu hỡi, chìm sâu đáy mắt!*

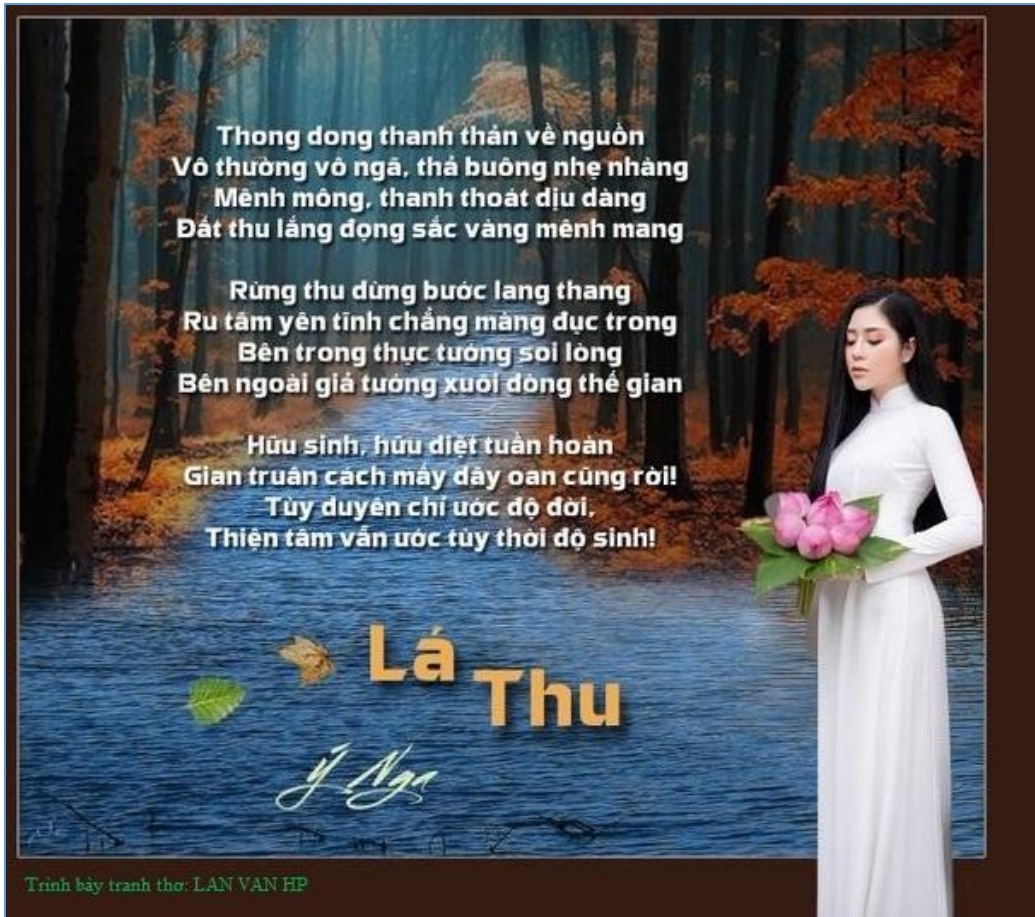
*Khung trời đó sương mờ xám ngắt
Có lá vàng rơi nhẹ vào tim
Có tình yêu chan chứa êm đềm
Giờ xa vắng, con đường nằm trần trụi.*

*Chờ bước chân ai, trở về lối nhớ
Hoàng hôn rơi, se sắt đường chiều
Đã hẹn rồi sao ngộ vắng tịch liêu
Đông chưa qua mà lạnh lũng tẻ tái.*

*Vẫn cơn mưa âm thầm khắc khoải
Nụ hôn còn ấm mãi phút biệt ly
Điêng nhìn nhau lệ ứa bờ mi
Mưa tan chây giọt tình hay giọt đắng?*

*Pha lê vỡ trong khoảng đời thâm lặng
Cô đơn chùng, từng bước từng bước lê
Mùa thu hỡi, khi trở về cát bụi!
Người hay chăng đời chưa hết cơn mê.*

Ngọc Quyên

Thông dong thanh thản về nguồn
 Vô thường vô ngã, thả buông nhẹ nhàng
 Mênh mông, thanh thoát dịu dàng
 Đất thu lắng đọng sắc vàng mênh mang

Rừng thu dùng bước lang thang
 Ru tâm yên tĩnh chẳng màng đục trong
 Bên trong thực tướng soi lòng
 Bên ngoài giả tướng xuôi dòng thế gian

Hữu sinh, hữu diệt tuần hoàn
 Gian truân cách mấy đây oan cũng rồi!
 Tùy duyên chỉ ước độ đời,
 Thiện tâm vẫn ước tuy thời độ sinh!

Lá Thu

J. Nga

Trình bày tranh thơ: LAN VAN HP

Chồng Tôi Cười Ngựa Vu Quy

Vừa com kết thúc trong không khí văn nghệ thật ấm cúng với tiết mục ngâm thơ và vui nhộn với bản nhạc TRĂNG SÁNG VƯỜN CHÈ, qua tiếng hát của cậu học trò người Ý:

- "...**Một quan mà 6 mối tình**
 Chắt chiu tháng tháng cho mình đi thi
 Chồng tôi cười ngựa vu quy,
 Hai bên có linh hầu đi dẹp đường..."

Bạn bè xúm lại trêu cô giáo:

-*Cô dạy kiểu gì mà cô hôn nhân đồng tính ở thời xa xưa vậy nè?*

Ai cũng cười lăn, cười bò trong khi cậu ca sĩ cứ vừa ngo ngác vừa tiếp tục "cười ngựa" mà... "vu quy" cho tôi lúc "Ai đem trăng tươi lên trên vườn chè?" thì mới xuống ngựa. Rồi thì cậu cũng bỏ mặc trăng mà đến bên đèn hỏi thăm cô giáo:

-*Thưa cô, tại sao em bị khán giả cười dứ vậy?*

Sau khi cô giáo giải thích sự khác biệt giữa VINH QUY và VU QUY, "Một quan là sáu trăm đồng" với "1 quan mà 6 mối tình" xong thì đến phiên cậu... cười nghiêng ngả. "Quan" cười tới đâu, chúng tôi cười theo tới đó!

Chỉ có "một chàng cười ngựa... vu quy" và "6 mối tình" mà chúng tôi cười đau cả bụng và tốn mất mấy tờ giấy lau nước mắt của chủ nhà. Đêm ấy quả thật là đêm mà ai cũng được hưởng một viên thần dược dễ ngủ ngon, trừ phi họ cũng... cười ngựa về... Ý mà... vu quy để được tiếp tục cười cả đêm.

*

Hôm sau, ai cũng gọi và đề nghị họp ở nhà họ cuối tuần tới, cùng lời mời ca sĩ Cười Ngựa Vu Quy hát thêm để họ được uống thêm thuốc tiên. Cô giáo bèn ước ý cậu học trò:

-*Em có thích hát nữa không?*

Cậu bảo:

-*Thưa cô nữa! Nhưng lần này em sẽ hát... cái lương đề chắc chắn được nghe vỗ tay, dù hát dở ẹt**

-*Lỡ như không ai vỗ tay cả thì sao?*

-*Thì em hát lại y hệt như... tuần trước để giúp mọi người cười cho vui. Hy vọng là em sẽ không tự cười và phun cả nước miếng vào micro.*

-*Ồ! Cô sẽ đề nghị mời luôn Quan Sáu Mối Tình hát cho đám cưới của hai em Hương Đạo sinh. Hai họ đâu về ai không cười mới là lạ đó nha!*

*Dở ẹt (người miền Nam phát âm: [dở ẹc]).

*"TRĂNG SÁNG VƯỜN CHÈ."

Sáng trăng sáng cả vườn chè
 Một gian nhà nhỏ đi về có nhau
 Vì tâm tôi phải chạy đầu
 Chứ vì chồng tôi phải qua cầu đặng cày

Chồng tôi thi đỗ khoa này
 Bó công kinh sử từ ngày lấy tôi
 Kéo không thì chúng bạn cười
 Rằng tôi nhan sắc cho người say mê

Tôi hằng khuyên sớm, khuyên trưa
 Rằng chưa thi đỗ thì chưa động phòng
Một quan là sáu trăm đồng
 Chắt chiu tháng tháng cho chồng đi thi
 Chồng tôi cười ngựa vinh quy
 Hai bên có linh hầu đi dẹp đường
 Tôi ra đòn tận gốc bàng/cồng làng
 Chồng tôi xuống ngựa cả làng ra xem

Đêm nay mới thật là đêm
 Ai đem trăng tươi lên trên vườn chè."

Ảnh trên từ 2 đồng + 20 đồng thời Đệ Nhất VNCH.

Truyện ngắn và trình bày:

Canada, 29.9.2019, 7495

J. Nga

Trích
 tuyên
 tập
 TÌM
 NIỀM
 VUI